

479

646

Pazi: Traven, Selyakova.

Sluga

Lučnik 39. Molek, Hauptmann, Kollia

Anglički glasnik. } g. Mohori.
in
sluga

Narškop g. Valenta in 2 meniha (g. tolik in Boltavzar)

2 viteza: g. Pahar, ~~Pran Marolt~~

(~~g. Šturmik~~ ~~Šturmik~~ (sporen v Falstovod ubogo))

2 viteza g. Devico 2 2

vopaki: Prof, tolik, Boltavzar, Vir

9
=

File

Devica Pleavska

Romantična tragedija

vedel ^{epical} Fr. Schiller.
(Grigic) preložil Ethin Kristan.
(Prvi prevod izv. Ivan Vesel-Kosaki).

1/4

Predstava te igre v tukajšnem deželnem gledališču
dovoljuje se dramatičnemu društvu v Ljubljani.

Ljubljana, dne 17. januarja 1902.

po ukazu:

[Handwritten signature]

Primat
Lice

Primat
Lice

Prima Orleanska.

Čebe.

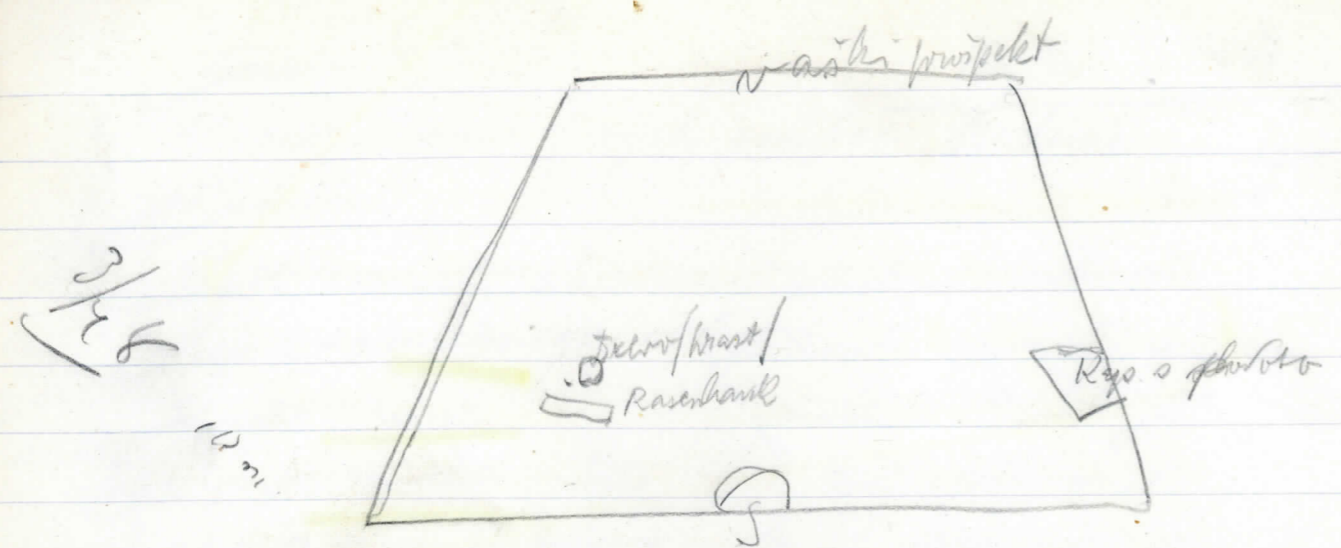
- 1 Karol Sedmi, francoski kralj. Hše. dyl. inna
- 2 Kraljica Isabeau, njegova mati. Dnb. tamtova inna
- 3 Kneza Lorel, njegova ljubica. Kjsu. Loumka
- 4 Filip Dobri, vojvoda burkundski. Dgta. ragub. inna
- 5 Graf Fumero, imenovan bastard Orleanski. Dgta. ragub. inna
- 6 La Hire } kraljeva castnika Lsa. Loumka inna
- 7 Du Chatel } Hše. Polasek
- ~~8 (Montmorency, valitki vitez) } Hše. Staurer~~
- 9 Chatillon, burkundski vitez } Hše. Osterc
- 10 Raoul, totarinski vitez } Hše. 1. delj. anje. boleska. inna
- 11 Talbot, vojvoda angleški } Hše. Ver. "
- 12 Lionel } angleška volja. Dnb. Danilo inna
- 13 (Fastolf) } Hše. Kraj. d. inna
- 14 ~~(Montgomery, valitki vitez)~~
- 15 Svetniki iz Orleansa Mex. Molik "
- 16 Angleški glasnik 1. Railberger "
- 17 Jovant d'Arc, bogat kmetovalec. Hoje "
- 18 Margot } inna. Gregub "
- 19 Louison } njegove hčeri inna. Bergant. inna
- 20 Jovana } inna. Ruckova. inna
- 21 Kuga. Ver. inna.

21 Etienne } njih simboli
 22 Claude Marie }
 23 Raimond }
 24 Bertram, kmet }
 25 Prikazen črnega viteza }
 26 Ogljar }
 27 njegova žena }
 28 Njini sin }
 29 vojaki }
 vojaki, ljudstvo, kraljevski bronski služabniki,
 škofi, maršali, menihi, bratne osebe, dvorjani
 in druge nove osebe v slavnostnem sprevodu.

Prin
 Bedenk 2
 Muri 1819
 Peršan
 Ver.
 Rasberger
 Vukova
 Kočvar
 Rasberger Poška

Leby, Orhby

← Karel Nučić	← Trabeau Danilo
← Burgund Dragutinovič	← Neša Novosa
← Dunois Dobrovolny	← Margot Bergant
← La Fiere Btk	← Louise Vugričičeva
← Du Chatel Pešk	← Ivana Spurna
← Raoul Bliž	← Lena ogry Dragut
← Talbot Vrešk	syn Kočvarjuna
← Lionell Danilo	Dokov. Btk
← Fastlj Gradis	Voršik Pjnc
← Lotnik iz Orleansa B Btk	Btk Zec
← Angleški glavnik Bliž	Tišer syn
← Thibaut d'anc Vrešk	Gradis Kejic
← Etienne g. Kolesar	Dragut. Lundr
← Claude g. Jamnik	Pereto Trk
← Raymond Tišnov	Danilo
← Cini vitez	Nučić
← Ogljar K	Pešk
syn njeg. žena D	Trk
← Luka Habic	
← Bertrand Gradis	

Izlog.

Krajna deželi.
 Spredaj na desni kapelica s sveto podobo; na levi
 visok krst.

Thibaut d'orc, njegove tri leeri in myil smiteri.

Thibaut:

Sosedje dragi! Danes smo Francozi,
 možje svobodni se, in gospodarji
 te zemlje, ki so deli jo orali!
 Bogve! koto jutri nam zapoveduje!
 Kakaj povod zastavo znamenovalno
 Anglez se dviga in anglezki konji
 septajo Francije cvetocia roga.
 Pariz je znamenovalca že sprejel
 in krono Dagobertovo položil
 na glavo tujega rodn mladki.
 Tolomec nasil krakov glav in bežon,
 oropan, blodi po državni voji,
 a bratranci in prvi per njegov
 stoji v sovražni vojski proti nemu,
 brezdnina mati pa jo sama vodi.

2.
Vasi in mesta že gore, in bliže
v doline naše mirne že prodra
pojigauja, uničevauja dim.
Kato, sosede, danes, ko se morem,
sem v Bogu sklenil, preskrbeti hčerke.
Potrebna varnika je sibirka žena
v navlogah bojnih; a ljubezen zvesta
nam olajšava tejo vseh bremen.

(Prigovori avtorja):

Etienne! Vi smikate Marjeto mojo;
sosedna polja so, srca pa vam
so glasila; - to ustvarja dober zakon.

(Prigovori):

Ali vi molcite, Claude Marie? Šamelyno
pa moja Louison oči pobeša?
Mar naj bi ločil srca z Prigovori,
ker ni marta zakladov in bogastva?
Kdo ga ima sedaj, ko hriše, svednje
sovražnik umreže in požar?
Le zvesta prosa vrlega moja
so krepla bran v vseh tvojih časov teh.

Louison:

Moja oče!

3.
Claude Marie:

Moja Louison!

Louison (objame Joana)

Oj, ljuba sestra!

Thibaut!

Tolja dam vsaki trideset orol,
ker hriše, dvor in čredo. Plagoslov-
je božji z manj bil, a z vami bori!

Margot (objame Joana):

Očeta razveseli zdaj. Naj splene
današnji dan zakonov srečnih tri.

Thibaut:

Prpravite zdaj vse. Naj svatbo juntri
prazniče z namicela naša vas. na desno
z zavojevanji

(Oba para odeta, pokoro v roki) Etienne, Claude Marie

Thibaut:

J. R. Joana! Sestu' se ti poročita
in njišji sreča slajša moja starost.
Najmlajša ti - mi delaj skrb in bol.

Raimond:

Naj bega vas? Zakaj jo karate?

Thibaut:

Mladenič vrli, ki se v celi vasi
noben z njim ne more meriti,

Ljubezen srceu tebi je namenil
 in tretja je jesen že, kar te snitki
 z željami težimi, in mladim srcem;
 a ti odbrjaš hladna ga se verno,
 in kakor njea, drugje se pastirje.
 V mladosti vseh prasotah vidim te;
 pomlad je tvoja, nade zlati čas,
 Zivota ti je cvetje že vzcoetelo;
 zaman pa čakam, da bi rožica
 ljubezni neže vzklila in radostno
 razvil se v mladem srcu zlati sad.
 O, to nikakor meni ne ugaja,
 narave težko gnoto to pomeui.
 In vseč mi ni srce, ki se hladno
 in strogo v letih čuvstvo že zapira.

Raimon:

Tustite, acé d'Arc! To upnem biti!
 Ljubezen divne, mile mi Liane
 je nežen, plemenit, nebeški plav
 in le polagoma zori tak sad.
 Zdaj rada se prebiva po višavah,
 in z dobrane svobodne se boji,
 preseliti pod nizko, mračno streho,
 kjer slacita človeka skrbi in tuga.

Pogostoma iz dola v tistem čulu
 jo gledam, ko sred črede kakor jelka
 visoko na planini vam stoji;
 Zivota krasnega, in resnega pogleda
 opira se po zemlje nizkih krajih.
 Teda se žli mi koh prikazen vija
 in koh bi bila bitje drugih časov.

Thibault:

Taj ravno to je, kar mi ne ugaja!
 Sestrâ vesele družbe se ogiba,
 gorovje pislo išče, ter zapušča
 pred petelinjim petjem posteljo,
 ob uri groze pa, ko človek rad
 človeka zanjpljivo se oklene,
 odplazi se, podobna plamni savi
 v duhov novicnih groze polno carstvo;
 tam na razkrižju se postavi tajno
 in razgovarja z zrakom se gorâ.
 Zakaj pač vedno ta si voli kraj
 in goni svojo čredo ravno tja?
 Zamisljeno jo vidim cele ure
 sedeti pod druidov starim d'obom,
 ki se ga vsaki srečnik vragita.
 Noveen kraj je to; ljubotno bitje

starije pod drevesom tem o' davnina,
že od poganstva starodavnih časov.
Ljudje najstariji iz vasi o krasni
priporočujejo dogodke grozne;
pogostoma v temnih vej nje govori
je čuti nenavadnih glasov sum.

Tu sam sem videl, ko ob poznem mraku
je poh me v'ela kraj drevesa tega,
počastno ženo, ki je tam sedela.

Že gostil gub obleke pa molela
nasproti mi je suho svojo roko,
k' da me kliče. Jaz pa hotel sem,
preporočiti Bogu dušo, da je.

Raimond:

Oližava sveta blagotvorne slike,
ki mir nebeski vsokrog razširja,
vam vodi hčerko sem, ne moč peklenka.

Thibant:

Ne, ne! Kar sanje in prikazni mivne
navesčajo mi, brez pomembe mi.
Že trikrat videl sem sedeti v Pemi
na kraljev naših prestoln jo glatem,
z bliscico krono s sedmimi zvezdami
na glavi onladi, z glatim žerlom v rokah,

ki lile so klete tri v nje ga.

A jaz, njen oče in obe nje sestri
ker knezi, grofi, vladke cerkveni,
da, kralj celo poklonjal se je njej.
Otkov naj pride blisc tak v mojo listo -
Z lepoto, z z pravim imenom Bog jo je
avlikoval izmed pastiric drngit;
zato goji napik prepričen v srcu -
napik pa bil je angeljem v pogubo
in z njim lovi peklenki dnk clovka.

Raimond:

Želo skromnejši, ponižnejši je pac
ot vaše hčerke! Mar ne sluj vedno
z veseljem svojim staršima sestrama?
Med vsemi najbolj je naravnana;
a kakor prosta dekla vam opravlja
v ponižni skromnosti nastetja dela
in čudovito pod roko se njevo
množe vam čere in polja bogastvo;
nad vsem, kar izori, vam plava
nerazumljiva, preobtna sreča.

Thibant:

Nerazumljiva sreča, res. - Tu groza
me je ob tej obilici obhaja.

Dovolj naj bo. Molčim; molčati ločim
Mar naj bi črnil lastno dete drago?

~~Gertrud nastopi s čelado v roki) z desne~~
Raimond:

Molčite! Gertrud se iz mesta vraca.

Glej, kaj prinese!

Gertrud:

Mar se čudita

orožju nenavadnemu v tej roki?

Philbant:

Da, res se čudiva. Povejte nam,

odkaj je to? Čemu prinesate

hudoobno znamenje v te mirne kraje?

~~(Ivana, ki je stala doslej tako in brezganinmaya ob strani; postane razna in se približa.)~~ Napravi en korak

Gertrud:

Sam pravo prav ne vem, kako ta reč
mi v roke pride. V ^{zakladi} ~~zakladi~~ ~~čirni~~ sem

na semrju kupoval železno robo.

Na trg bila je velika striska;

iz Orleansa so prišli begunci

z vestmi o vojski malopridrni.

Razbirpno je gliralo se ljudstvo,

in ko sem se prerival skozi množ,

pujava me ciganka naglo vstavi
s čelado to in ostro me pogleda:

Tuvaris, pravi, nam čelade treba;

vem, da je ršite. Tu! Le vzemite;

za malo ceno vam jo prepustim.

~~Pomnite vojakom to, odvrnem;~~

preprosti sem kmet, čelade mi mi treba.

A ona mi odjupala ni kakor:

Da mi čelade treba ni, ne more

zdaj nitce reči. Glav jeklen na glavi

velja zdaj več od kamenske hrše.

Tako me je po ulicah gonila

in vspevala mi čelado svojo.

Ogledoval sem jo, kako je lepa

in svetla, vredna glave viteza;

in ko sem v dvornih tetlal jo z roko,

premisljevalje čudno puščolovstvo,

izgine žena, kakor da bi trenl;

valovje množice jo je odneslo,

čelada pa ostane meni v roki.

~~Ivana (je hitro in rožljivo prime) Nismo ačta~~

✓ Oj, daj jo! Dajte mi jo ~~to čelado~~

Gertrud:

Philbici.

Čemu vam to orožje?

10
To pač ni ^{kras} krasa za glavico dečičko.
Guana (am jo vzame):

Celava sodi meni, moja je. me nalezil,
Thibaut:

Kaj to dekle obkaja?

Raimond:

Štrte jo!

Nakit ta krasa vojaški pač ji dolžinjé,
saj bje možko srce v njenih prsah.

Thibaut (Bertrand)

Kaj se je v vojni zlega spet zgodilo?
Kaj so begni pripravljovali?

Bertrand:

Mamili Bog se kralja ni dežele!
Premagani smo v dveh velikih bitkah,
v Franciji sredi se stoji sovražnik
in do ^{Poare} ~~Poare~~ izgubljen je svet.
Sedaj je zidnil vse armade voje
in orleausko mesto nam obvela.

Thibaut:

Bog varuj kralja!

Bertrand:

Neskovalno
topništvo zbran je iz krojev vseh;

11
in kakor v gostih rojih letne dni
obletajo čebele raj in ljubeča,
in kakor iz vsakega oblak kobric
na zemljo pada črn ter vseokrog
pokrije nepregledno množice,
tako strašan oblak vojaških čez
se je ržl na orleauskim poljem.

Jezikov tujih čudna gnes odmeva
po taborn širino, nerazumljivo.

Thibaut:

Kako acedepoh, strašan prepri,
ki svci meč francoski na Francojs!

Bertrand:

Kraljica stara ludi, Isabeau,
prevzeta knežinja bavarska, jezdi
po taborn v ješkli bojni sikuji;
z jezikom zastimljenim draži čete
in ščeva zoper sina lastnega,
ki ga pod srcem sama je nosila.

Thibaut:

Trpketa bodi! Kakor Jezabelo
prevzeto nekdanj Bog pogubi jo.

Bertrand:

Strahotni stenolomec Salzbürg

12.
ravna obleganje in vod čete,
ob strani levji brač mi, Lionel,
in grozni Talbot, ki z moravnim mečem
kroela v bitkah krpoma kosi.
Pudrno in prejetno so prisegli,
sramoti izročiti vse dežele,
kar nosi meč, na z mečem pokončati.

N (Juana postojna razpreje in razpreje ter si poruče glavo
& celato).

Thibaut:

A kje ostali so junaki veli,
Saintrilles, La Glorie, Francije močni ščit,
pogumni Bastard, - da tako nezdružno
prodrati sovražnik more dalje?
Kje kralj je sam? Dvignili roke krížem,
ko mesta padajo, država gine!

Bertram:

Z dvojani kralj stolije v Chinon;
vojakov ni, držati se ne more.
Kaj oteje hrabrosti vojdy; pet junakov,
ko gemlje črtam blei strah pogin?
Kod Boga poslana čudna groza
nazhabetja spopadla je oca!
Veljakov klic razlega se gaman.

13.
En vtkez le, tako so govorili,
nabral je baje črtico slabotno
in gre v pomuč s sestrajstimi baideri.

Juana (neglo):

Kako se zove vtkez? tančica?

Bertram:

Bodrikur Banavicoar.

Težko pa, da sovražniku ribegne,
ki mi je z dvemi noži za petami.

Juana:

A kje je gday? Javejte mi, če veste?

Bertram: Tokulora

Od Tanconleir kamaj dan hoda.

Thibaut:

Kaj tebi mar, deklina? Po rečeh
ti vprašaj, ki ga tebe niso.

Bertram:

Mer je sovražnik torej premočan
in kralj nas braniti ne more več,
so v Tanconleirju poglasno splekli,
udati se Burgundin. Kaj tedaj
ne pridemo na jarem tuj; temveč
ostanemni pod rodom starih kraljev
in k stari kroni vrnemo se morja,

14.
če se z Virginiem Francija pomiri.
Juana (navdšena):

Togodbe nič! Kolajanja nič več!
Rešnik se bliža, v boj se že pripravlja,
pod Orleansom bo de kanec sreče!

Že polna mera je, sovražnik mrel,
devica prde s svojim ostrim srpom,
siabnosti bo setev pokosila,

z nebes bo strgala megovo slavo,
ki jo med zvezde je vkoval vrsko.

Ne bojte se! Ne begajte! Ker preden
bo reš rimen, mlada žena polna,
ne bo de konja več angleškega,
ki pil bi iz valov Loire bostre.

Bertram:

Oh, čudeži se nič več ne gode.

Juana:

Že se zgodijo! Bela golobica
vletela bo in z orlovskim pogumom
zgrabila pastrebe, naš dom plence
Prezretnega Virginieta bo pobila
in Falbot, dežave iz Pajalca,
storočnega nebes naskakovaleca,
oskrinjevalca kravov Falrebirija,

15.
~~in vse predigne otočane te
pred saboj gnala bo kot čredo ovce.~~

Gospod bo z njó, Bog silni bognik trm.

Žvohl bo de si arhteče bitje,
po nejni bo deveci se proslavit,
ker vsemogocni on je gospodar.

Thibault:

Kakšen duh zasel je nákras v de'ple?

Rainard:

Čelara nač tako jo navdšuje.

Togoste jo. Či se ji presijo
in v živem plamni lice ji zari.

Juana:

Trjáva ta naj pade? Zemlja slave,
najlepša vseh, kar solnce jih obseva
od jutra do zapada, raj sveta,
ki bog ga ljubi, kakor lastni vid,
verige tujca naj pramočne nosi?

Taganov sila tu je onemogla,
tu pri križ je stal, svetščice prvo,
tu peti prah počiva Gidevstov,
ovod Jeruzalem je rešen bil.

Bertram (osupen):

O čuťe jo! Otkor zajema tatar

16.
vseko razpade? — Oče d' etre,
Daj rovam čudoto dal je kcer.

Juana:

Da mi ti ne imeli lastnih kraljev?
Ne preropenti svojih gospodarjev?
Zgostil da bi kralj neimrjoci,
ki brani sveti pluj, ki čuva trate,
ki polja plodna iz rušcar istrarja,
tlačane vodi do svobode glate
in mesta krog prestola si postavlja —
ki slabem povroč je, zlenim strah,
ki ne pozna zavrti, ker je velk,
ki človek je in angelj milosti
na tej sovražni zemlji? Klajti prestol
kraljevski, v zlatu se bleščec, je varno
zavetje zapročenin; tu stojita
nemilheupe in moč; zločin trepeče,
pravici pa zahpu se mi bliža
in z levi se igra okrog prestola.
Mar more tuji kralj, dežel druge sin,
ki mi kosti nobenega pradedca
ne spijo tukaj, ljubit' naši dom?
Ki mi bil sredi naših mlad' mlad,
ki ne grede mi naši glasi k srcu —

17.
sinovom mar bi mogel biti oče?
Glavanč:

Francijo varuj Bog in kralj! Chi
smo mi mi kmetje in ne znamo meča
vikteti in krotiti konja v boj.
Poslušno počakajmo, koga zmaga
nam dovolila bo de za vladarja.
Saj vojna sreča boja sodba je,
a gospodar nam, kdor mejičen je,
kdor v Permi s kruno si pokrje glavo.
Vajdlmo delat! Tak premiljaj' to,
kar blizn je. Naj le visoke glave
vgrajo za gospostvo in drjave.
Ne plaši nas, da vojaka uničaje,
saj naše polje grozam vsem pljintuje.
Če nam požar selvica skromna spali
kopito konjsko zeter potepa,
ponlad' nam nova škoda poravna,
in kmalu bodo speh domovi vstali.

(Vsi rezen Juane otrdepo). Na desno za
hramu

Juana:

Oj, z Bogom gore, Gubljene plamine,
dolni cvetocih kbi, mli raj!
Juana tu ne boit več hrdla,

Zdravstvuj za vse, ljubljeni mi kraj,
 Gdi zelente trate in ti drejše,
 ki so gojile moje te roke!

Zdravstvujte jame in stinenci hladni
 in jera mila, glas doline te,
 ki često moje pesem si spremlja!

Juana gre, ne bo se več vrnila.

Radosti moje ne doline more,
 zaprišdam vas na nebovčen čas!

Če oče bodete se razkropile,
 tu ni poslej pastirja več za vas.

Zdaj drinje črede bodo se gonile,
 na polji, kjer topov odmeva glas.

Trka sem čula iz visav povelje;
 ne vodijo sveta me prazne želje.

On, ki na Horebavi je visavi
 v gorečem gromi Mojži se razpril,

čes naj pred Faraona se postavi;

on, ki mi David bil tako je mil,

da ga povedel k zmagi je in slavi,

on, ki pastir mi vedno drag je bil,

ukazal sam mi je iz vej vršiča:

"Naprej! Na zemlji ti mi boji priča!"

"Vakler si bodi ove ukovala,

pokrila z jeklom nežno si telo;
 ljubezni močti se ne boš in dala,
 posvetni raj adrl se ti ne bo.

Neveste krona ti ne bo bliscala,
 otrok se ti ne bo smehljat sladko;
 a bojna slava tve ti sijala,
 visoko bodi med ženami stala.

Ko bo jinakov srceš vzgimlar,
 Francija se zavla že v steno,

tedaj boi tvojo bakljo povzdignila,
 in kakor žanje žrnice srp preptal,
 boi slavno zmagovalca in prek pobila,
 ustavila boi srečnim kolo,

olabnila boi rod in Rem pečila,
 na glavo kraljii krono posadila!"

Nebesca so mi znamen abljntala.

čeludo mi nebo pošilja v dar;

božansko svilo mi je v srce vlila,

moči me kerh binčke greje zar;

"Krvavi boj me žene tajna svila,

razsaja v prah čuden mi vhar;

že bojni klic poslih dosega moj,

in kurj se vspenja, tromba zove v boj.

Prvo dejanje.

(Kakor hitro!)

Kraljevski tabor v Chamonix.

Dunoi: Dunaa

Ne, tega ne prenašam več. In reči
se ločim kralju, ki samotno sam
se že zapušča. Vproh krasni
prece mi klabro in zaplaval bi,
keo grem, da roparji kraljevsko zemljo
del' si z mečem, mesta plemurita,
z drzavo glinjeva od davnih časov,
igro čaji sovragu stare ključe,
a mi pokojino, brez dejanja, čas
tu protimo, ki drag je za resiter.
Cometoble gre, ker te oramote več
ne more gledati. Jaz tudi pojdem
in prepustim sodi ga sovražju.

Du Chatel:

Glej, kralj je tu.

Karol: (z lue)

Cometoble me mi vrača

in sluzbo odpove! - Inimni kaj jem!
Znebili smo kase se vitneja,
ki nas je vedno hotel stralovati.

Dunoi:

Ob takim času vsaka moč kaj neha;
izgnil ne bi rad ga lakotimno.

Karol:

To pravilo le, ker roč mi ingovarija;
ko ta je bil, mi nisi bil prijatelj.

Dunoi:

Osaben bil je, siven smuglavec;
mrtvar mi znal končati. A sedaj
je znal. Inovem čas je odšel,
ko ni časti ^{prinae} (neč moget) pridobiti.

Karol:

Ej, danes si mi prav res dobre volje.
Haliti ti je nočem. In Chatel!

Od kralja starega Beneta so
poslanci hi kaj, slame vredni pevi.

Pogusti jih kraljevsko; vsakemu
daruj verigo zlata. (Castarini): Kaj se smeje?

Dunoi:

Ker siplješ par vzmet verige zlata.

Dunoi se prasmkuje!

Du Chatel:

Gre! Zlata mi več v zakladih tvojih.

Karol:

Prekubi ga. V dvoru ne pusti
jaz pevec, dokler jih ne povastim;
na jezka dihanje nam ovi svetje,
v neplodno kram vplete nam njih netje
neomrten list, ni slavo nam nrižiga,
iz silje pevec prestol si gradi,
ob strani kralja vladajoč stoji,
kraljestvo se mi nad prostorom dviga.

Enako je kraljevski pevec slava:
obema stan človeštva je visava.

Du Chatel:

Naj kralj mi gospodar. Govoril nisem,
dokler je sveta kta in poučeni.

Zdaj huda sila vsta mi dvora.

Ni cesar nima darovati, nima
mešar, da se jntri preživni,

bogastva se je reka že raztekla,
pragnina vlada zdaj v zakladih tvojih.

Še čestem ~~mi~~ mi plačane ni mumarje
prele, nas yamisti h. - Le ne vem,

kako naj dom kraljevski ostrebin

23.
24. ste naj, ko mi po knežje možno.

Karol:

Zastav naji kraljevsko carino,
denarja vyposodi pri Lombardih

Du Chatel:

Gre! Na tri leta se zastarjemi
po vse dolodke krone in carina.

Finnis:

A v tem gubirno zemljo ni zastavo.

Karol:

Zvolj smamo se derel bogatih!

Finnis:

Zvaler je Bogi riec in meci Talba.

Naj pade Orleans in Si nitegno
z Penetom, svojim kraljem, pasti oved.

Karol:

Zvestost vadi redno nad tim kraljem,
a vendar je ta brezdelni knez
mi povsrekar poklonil dar kraljevski!

Finnis:

Zaboga! Le da mi ti krone svoje
napolitenube dal, ker pravijo,
da jo prodaja, odkar ave vase

Harol:

To s'ala, ljubka igra, pragnik je,
 ki sebi ga in srcu si praveja,
 da vstvaril svet bi čist si in nedolžen
 v tej stvarnosti; surovi in barbarški!
 A volja mi je kraljevska, velika
 Nekdane čase boče obnoviti,
 ko vladala je nožna se ljubezen
 in dvigala junaško hrabra srca;
 ko čene plemenske so sodile,
 kjer srca nežne so rekala sodbe.
 V teh časih biva ljubeznjivi starček,
 in kakor v starih pesmih se žive,
 bi rad jih, liki iz oblakov elatit,
 nebesko mesto, spustil dol na zemljo.
 Ljubezni dvor je osnoval, kjer bodo
 junaki vrtezi se stajali;
 krepostne žene bodo na prestolih,
 ljubezen čista tja se bo vrnila —
 in tam naj bodem jaz ljubezni kralj.

Quinon:

Tako zelo pač nisem se izrodil,
 da bi ljubezni nič preklemljal jaz.
 To njej se imenujem, sin sem ji,

+ Kaptnan.

z kraljestvi npevem vse je, kar imam.
 Moj oče bil je orleanski princ,
 ki vsako čenško srce je premagal,
 a tudi vsak sovražni grad osvojil.
 Če hoče biti pravi knez ljubi bejni,
 pokazji se junaška nad junaški.
 Za krono dedov svojih se bojij,
 z junaškim mečem bravi last in east.

Harol (vstopišemni dvornemni slugi):

Kaj hočeš?

Sluga: z desne!

Svetniki iz Orleansa
 žele, da bi jih čul.

Harol:

Naj pridejo. (Sluga odide).
 Ponosi bodo pač prosili; toda
 kaj naj storim, ko sam sem brez moči.
 (Dolje svetniki vstopijo) (Eden govori
 in dva stahata)

Harol:

Mesčaniki gvesti orleauski, zdravi!
 Kako je z mojim dobrim mestom? Ali
 pazimmo, po navadi svoji, se
 sovražnikov nastok ad brya ljubi?

Svetnik:

Oj sire! Navlaga puste vasko uro
 in mestni se poguba približuje.
 Zimauje je zrlouje že razdrto,
 z nastokom vsakim bliža se sovražnik
 in nič več krambovec ni na zlatovst.
 Vojarstvo brez požitka kadu v boj,
 a malo se jih od nastokov vrača.
 In tudi glava strah se že oznanja.
 Zato je plememti grof ~~prokepierski~~ ~~rodjerski~~
 poveljnik naš, v prebiti sili tej
 s sovražnikom tako se dogovoril,
 da se inda dvanaesti dan po segi,
 če v časn tem ne pride vojska,
 ki resiti bi mogla Orleans.

Karol:

Orlog je krater

Svetnik:

In sedaj smo tuž
 pri stražo, prosimo te, knez naš, milo,
 da svojega usmiliti mesta se,
 da prispeš mi pomoč, dokler je čas,
 sicer dvanaesti dan se bo ubalo.
 (Vade na kolenu)

Tomagaj, kralj! Na silo našo molli!
Karol (obnimno):

Če tal ne morem vzdržati vojske!
 Na dlani žitno polje mi ne raste.
 Raztrgajte na kose moje truplo,
 iz prsi mi iztrgajte srce,
 porabik je za denar! Tudi
 imam za vas, srebra ne, ne vajakov!

(Neja svet vstopi z malo omarsco v roki) levo
Karol:

O Neja moja! Drago mi življenje!
 Obupa resit ti si me prišla.
 Imam te še, ti si mi zatodisce,
 nič mi zgubljeno, če si moja ti.

Sorel:

Koj dragi kralj! (glava obnimno okrog)
 Zimovis! Je res li?
 Du Chatel:

Du Chatel:

Oj, tal!

Sorel:

Tako je slo?
 Fenarja mi? Oskajajo li cete?

28
+
Du Chatel:

Da, žal, tako je pač.

Sorel:

Tu, glej zlata,
tu kiserja! Srebro to raztopite,
zastavite, prodajte mi graščine,
na provençalsko, dobra si denarja
spodite mi četam izplačajte.
Le urno, urno! Hitro mome čov.

(~~Onpravilna imena~~) (vulgarizacija)
(qu'kolina)

Karol:

Oj, Jimois! In Du Chatel! Sem mar
ubog se, ko je moja kruna žen,
enaka mi po rodnim plemenim
Čistejša kri mi kraljev valovskih.
Na svetni prvi očila bi prestol,
pa ga ne mara. Ljubica samo
mi hoče biti brez naslovov druzih.
Mar vzame kdaj od mene vsi dar,
kot v gimnaskem času zgodnje cvetje,
kot v časi nenavaden sad? — Od mene
ne sprejme žrtve — meni vse žrtvuje.
Na kocko stavlja vse bogastvo svoje,
za mojo se zahajajočo srečo.

29
Jimois:

Da, blazna kakor ti, je res!
Vgorečo hriso zmeče kar ima,
ter polni Panartov sod brez dna.
Rešila te ne bo, a samo sebe
bo s tabo pograbila.

Sorel:

Ne veruj mi!
Desetkrat za to je zastavil žitje,
pa se jezi, če jaz zlato zastavim.
Kaj? Kdaj sem li radostno darovala,
kar bolj časte, tob' brer in glato?
In srečo naj bi yase le hranila?
Trgiva nepotreben liš od sebe.
Tolam ti vzgled, kako lahko blaga
se človeka plemenit odreče. Naj
dvorjani ti postanejo vojaki,
naredi jeklo iz glata, in vse,
kar tvoje je, za kruno si zastavi.
Oj prihi, da deliva skrb in silo!
Kdo prosti videl bo vojak, da kralj
pomaykaruje prevaria, kakor revež,
to rad v navlazi lastni potrpel.

30
izpolnjeno
Karol (smelljaje se):

Ta, splošnje se beseda stara,
ki nekodaj mi jo morda je v Clermontu
vzela proročanskega duha.

Dejala je, da bo neka kerna
mi mnogo pri borila nad sovragi
in pridobila kruno mi pradelat.

Iskal sem jo v sovražnem taboru,
svi matere pomiriti sem nopal;

in žena je, ki v Remo me povede,
in ljubeznivo bom gnagal moje stege.

Sorel:

Do storil bo prijateljiv ti meč.

Du Chatel: *(gladno stoji okoli)*

Na avor prijatel ravnokar je vitez.

Karol:

Popravljen glasnik! Zdej bo jasno,
li gnagovalec, ali smo begunci.

La Hire vstopi: *(poud. kričal)*
(kričal)

Karol:

La Hire, li nosiš nate ali ne?

Povej na kratko, kaj nas pričakuje.

V. scena

La Hire:

Zaupaj meč svojemu sanu.

31
Karol:

Tomasi najbrda je nevtolajen?
Povej, kako sprejel je poročilo?

La Hire:

Pred vsem, se preden bi poslušal te,
zahteva, da takoj mi Du Chatela,
ki ga imenoval je nbižalca
njegovega očeta, izpocis.

Karol:

In če nesramni ta pogaj odklavim?

La Hire:

Razkrita pred začetkom se je svega

Karol:

Si li tedaj povabil ga na dvorlj?
na monteroški most, kjer pavel oči
njegov je, kakor sem nkazal ti?

La Hire:

Pred roge vrgel sem mi pokarico,
oči: te kucli se pomijati tako,
da kakor vitez se boris za kruno.

A on mi de, da ni mi sila,
boriti se za to, kar že ima.

Če pa tako te borba silno miha,
ga najles gaj na polju orleanstene.

ker tja namejen jutri je odti.
Na to mi s smehom brbet je pokazal.

Harol:

Če mi li v mojem parlamentu se
pravice čisti dvignil jasni glas?

La Hire:

Območje vprico srda strank je besnik.
Obsojen si po sklepi parlamenta,
da ti in od toj izgubite tron.

Finis:

Naprij mešarost, ki so gđaj gospodarje!

Harol:

Tri materi si moji kaj poskušil?

La Hire:

Tri materi?

Harol:

Da, kaj je mati rekla?

La Hire (po kratkem premišljevanju):

Paš priznawali kronanje so kralja,
ko v Saint Denis sem vstopil. Slavostvo
so se Parizani skinčali.

Kjer peljal se je angleški kralj,
uzel po ulicah sem slavoloke.

Vrskaje pa, ko da bi bile čete

francozke pol sveta preinugale,
drinhal stakala je okrog kocije.

Laire:

Vrskaje, oj! ker strli so srce
gubezni polno kralja dobrega.

La Hire:

Na Gindevta svetega prestoln
kraljevskem prvel sem
Harryja Lancastra mladega sedeti,
ponosna strica Bedforda in Glascotia
kraj nlega; na kolemb na pred tronom
prisegal njemu vojvoda je Filip
zvestobo in ndarost vse derle.

Harol:

Oj, per prezčastui! Ogratanez nevedni!

La Hire:

Otron je bil boje in ko je sel
na tron, se je spotaknil na stopnicah.
, To slab je znak! 'je Gindevto šepetalo
in slisati je bilo glasen smek.

Pelaj pristopi tvoja mati, stera
kraljica in - kako naj to povem?

Harol:

Ki?

La Hire:

Z lastnimi pokami prine dete
in posadi na tron ga trojit delov.

Harol:

O mati, mati!

La Hire:

Oa, celo Birgimci,
ti divji troji, vapeni morotve,
so vepico tega zariveli srana.

Mo ana to apraji, se obrne
do gimlstrua, ces: Bodite mi kvaletui,
Francogi, da na trilo deblo vcepim
mladko cistu in okrauin vas
prej slabim sinom blaznega oceta.

(Kralj si garkuje obraz, seja politi k njeinu in
ga objame; vsem navzocim se vidi sud in grozo).

Harol (izgja kratkega premora svetnikom):

Sami ste cili, kaj se tu govdi:

Ne cakajte; pojdit v Orleans
in nagovantte zvestem mi mestu:

Obvezem ga prosege in gvestobe, -
naj mihi le na blagor svoj; na naj
inda se milosti Birgimca; saj
se vse Dobri, menda bo usmiljen.

Guinois:

Lire: Zapustiti kveci Orleans?

Svetnik (povevane):

Gospod in kralj! Oj, ne odtegui rok
od nos! Oblasti kviti ne izroci
anglezki mesta, tebi zvestega.
Francogki kromi plement je kamen.
Zvestobe kraljem, dedam trojim ni
nobeno ohranilo bolj gvesto!

Guinois:

Mar sum pobiti? Ali se spodobu,
pobeci, preter dvignes meo za mesto?

Z besedico nemarno bi izplal
najboljsi grad iz Francije srca
prej ko kivi je kapljica prelita?

Kralj (svetnikom):

Ne pricakujte dringe odlocitve.
Paq naj vas cuva - jaz ne morem vec.

Guinois (kveci oditi, Harol ja zaduzi):

Tedaj pokazji kajni bog hrbez ti,
sako kog ti drzari svojih delov,
a kakor sam, se jaz te zapustim.
Ne skignu moe Britanska in birgimdska
pladljivost, lastna pahne te sprestola.

Francozki kralji so od rajstva krabri,
a tebe strahopetnost je spočila.

Guetmankin:

Zapriska vas vaš kralj. A jaz grem z vami
v očetov dom, tja v Orleans, da najdem
tam vaš grob pod razvalinami.

Hoče oditi: Steža ga vstavi.

Sorel (kralja):

Ne daj, da s tako jezo glaj odide!

Besede so mi ostre, a srce

je questo kot glato; kaj ni več isti;

ki ljubi te, ki zate je kvaort?

Trgnajte, Jimois, da vas je nagloš

pravične jeze le zavela. Ti pa

odpusti questem prijatelju

besele briske. Spravita srca,

dokler ta jeza, nagla in pogibna,

kot neugasljiv požar se ni vzplamtela.

Jimois gleda kralja, kakor bi čakal na odgovor.

Karol (St-Chatel):

Mi gremo čez Loire. Vse orodje

daj spraviti na ladje.

Jimois (kito Steži):

Zbogom! (Odide s početniki).

Sorel (vije obliko roke)

Če on odide, smo pač zapuščeni.

Da njim, La Hore! Položite ga!

(La Hore in St-Chatel odideta).

Karol:

Oj, moja draga Steža, ne žaluj!

Če onkraj reke, semlja je francozka.

V deželo pojdeva srečnejša; tam

nebo smetlja se mlo, vedno jasno,

lahak je zrak, sprejmi nas Bege blage;

Tam pesmi so doma, in lepše tam

cvete življenje in ljubezen nama.

Sorel:

O, da je moral proti briski dan!

V pragranstov mora bežati moj kralj;

očeta hoče zapustiti sin

in ločiti se od zibelke svoje

Težela mila, glaj te zapustimo -

nikdar radostno se ne vrnevo!

La Hore (se vrne):

Sorel:

«Ki ste panu? In se ne vrača z vami?»

(Gleda ga porodneje)

«La Hore? Kaj je? Kaj pravi vaš pogled?»

A v tem, ko posvetujejo se valje,
 a ne vedo, ne kod, ne kam - tu glej -
 prikaže se nam čudo nenmerno.
 Iz gozda temnega devica stopi,
 čelara glavo ji pokriva, krasna je,
 a strašna se ti zdi; enaka prav
 boginji boja; temni kodri las
 pokrili so ji vrat, in riletje je bilo,
 kot bi oblival blisč jo iz nebes,
 ko s brezkim glasom izpregovori:
 „Francosi hrabri, česa vas je strah?
 Naj bo sovražnikov kot v morju peska -
 naprej! - Devica sveta vodi vas in Bog.“
 Tu to reko zastavnik iz rok
 iztiga prapor in na čeln vojske
 jinnasto in ponosno odkoraka.
 Ta njo in ga zastavo rehoté
 in čuda nemi smo se vsi spustili
 v nastok neravnost nad sovražnika.
 Osopujen on gija v strasice čudo,
 pogled upra vauj in se ne gane,
 ko da so inje mi okameneli.
 Nakraj pa, kakor bi jo božja groza
 pograbilca, obme vsa se vojaka,

glebi, ponese scite in orožje v stran
 ter se po širnem polju razkropi.
 Pavelje, klic, žuganje ne pomaga,
 Ljilje in konji, blagui vsi strahu,
 se v strujo reke slepi zadve -
 podavsi jih, ne da bi se branili;
 koline to so bile, ne pa bitka!
 Dvatisoč je sovražnikov končanik,
 ne vsterši, kar je reka jih požrla -
 a nam moža le enega ne maupka.

Karol:

Pri Bogu! Čudno in preculuo, res!

Leul:

Tu čudo to devica je storila?
 Kakajna je? Tu koto li more biti?

za
otrom

Glasovi (za poročice):
 Devici slava! Slava zmagovalki!

Karol: Sedaj prihaja! - (Govori k Dunovci)

Tu sebite na moje meso, Finois!

Žkuvino so čudno deklco.

Če res jo Bog poslal je in navdnil,
 bo gnala najti kralja pravega
 (Finois sede, kralj se mi postavi ob desno, poleg)
 njega veža Leul; navikof in ottali pa na drugo

stran, tako da ostane prostor v srednjem prazen.)
Joana nastopi; spremljajo jo svetniki in vitezi, ki napolnijo ozadje pozornice. Joana se dostojno približa in jo gleda vse navzoče po vrsti. Nekaj časa je vse popolnoma tiho.

Finis:

Si ti li, čudovita deklica?

Joana (sami poslušajo besedo ter ga bistro in dostojanstveno pogledajo):

Opatari, ti hoče skrivati Boga.

Zaprsti sedež, ki ti ne pristaja; poslanstvo moje vdige se tiče.

(Oblečeno pristopi kraljica, pripogne med njim koleno, na takoj gopeh vstane in stopi nazaj. Vsem navzočim se vidi, da so v čudu. Finis zapne svoj sedež, pred kraljem nastane prazen prostor.)

Karol: ja recimni jem poslana.

Blaz moj vidis danes prvič ti; da me poznaš, kako je to mogoče?

Joana:

Kjer nihče do Boga te videl ni, sem jaz te videl.

(Približa se kraljici; skrivnostno):

Primi zarjavo noč!

Ko vse že našlo v spavini je počitka,

si ti zapustil svojo posteljo in Bogu si poslal molitev vročo. Odpusti priče in povem vsebinsko molitve tvoje ti.

Karol:

Kar nebni sem ~~zapustil~~

zapustil, skrivati ljudem ni treba.

Torej, kaj misliš sem, in vsaki drom izgine, da te sam Bog navdneuje.

Joana:

Molitve tvoje tri so bile prošnje.

Le dobro pazi; če jih vem, Dunghin! Dofen

Za prvo molil si: Če tvoje krone drži blago se morda nepravilno; če greh bi kak iz časov tvojih delov se neopravičen, vojne bil ugroza, ki toliko je solz rodila se:

naj Bog kot črter sprejme te za narod, in svoje jaze polno kripo naj nebo izljuje le nos tvojo glavo.

Karol (se obrne in stopi korak nazaj):

Prečudno biče, kdo si in odkar! (ki se čudijo):

Joana:

Molitve tvoje drugi del je bil:

Če bošpa volja je in sklep nebeski,
da radi tvojemu izvije žeglo
in vse ti vzame, kar so naši kralji,
pravdije tvoji, v zemlji tej imeli,
ohrani naj ti le darove tri:

Prifatelja srce, ter zatoroljnost,
in tuje kje ljubljene ljubezni.

~~Kralj si pokriva oči in joka; med navzočimi se
opaz glasno začimuje. Izga prenoira;~~

Naj li povem molitev tretjo se? jiste priti preden
imenuvat.?

Karol:

Tovolg! Verujem ti. Človeško moč
preaga to. Poslal te Bog je reči.

Katiska: Anonim:

Oj, kao si, dekle sveto, čudovito!
Katero srčne zemlje ti si hči
in kdo so starši tvoji bogomili?

Yuana:

~~Gospod precastni, sovem se Yuana,~~
proprsta hči sem prostega pastirja
iz kraljevskega sela Sam Remi,
ležicega v okroglini švilske cerkve,
a jagrjeta ocetova sem pasla.
Ko nekaj sem prebela dolgo noč

v podobnih mislih sama pod drevesom,
prikože se mi sveta mati y mečem
in o praporom, sicer pa kakor jaz
oblečena pastirsko, ter mi pravi:

"Yuana, jaz sem. Vstani! Prsti čredo!
Na dringo delo ključ te gospod.

Zastavo vzemi ter opasaj meč!

Sovrage ljubljena mojega imiči,
gospodovega sina pelji v Remo
in o kraljo kraljevo ga tam avencaj."

A jaz sem rekla: "Mar, dekle slabotno,
naj se predignem, delo to izvesti,
ko sem nevesita borbe razumljive?"

Obvrne pa mi ona: "Kar je krásno,
vzvale vse lahko devica čista,
povetne če ljubljene se imbrani.

Glej mene! Čista deva, kakor ti,
gospoda sem božanskega volja
in sama sem božanska." - Zdag' oči
dotakane nozij se, in ko pogledam,
vzem nebessa polna angejev,
ki bele litje v rokah so imeli,
po grakni pa danel je slavet glas.
- Tako svetnica tri noči po vrsti

se mi prikaže, de': "Juana, ustani!
Na drugo delo klise se gospod!"

En tretjo noč, ko zopet je prišla,
je bila hnta ter me karala:

"Pokornost čem tukaj je naloga,
trepenje mena tehta je osoda,
očistiti jo mora stroga služba;
tū dekla je, a v nebu je očena."

Rekoč mi to, spusti postirsko kaljo
in vidi jo kot kraljico nebes,
ki solnce blišč in svetlo jo vse obdaja.

Polagoma jo dvigne glaz oblak plesajicich knim,
iz solz doline v večno carstvo raja

(Kaj so gimpri. Neža gublerij objokano lice na kralje,
ust. vrst.)

Karl
Karel

Nadškaf (inza daljnjega molka):

Ob takim božjem potrditju mora
utihniti zemeljskih imov avom.

Saj dejstvo prica, da resnico pravi,
Le Bogi so močeca taka čuda.

Šinors:

Ne čudežem - očem verijem menim,
nedolžnosti obraza menega

→ tvoj doli na stran 47

Harol:

A sem li gresnik milosti se vreden?
Čko nepraviljino, vse ki vrbis,
poniznost nupega srca poznas!

Juana:

Visokih skramnos v mebi svetlo svje;
povisan si, ker si se sam ponizal.

Harol: (Tu vidi naj manjše finitum v središču?)

"V tem ljistem bojni torej obstojim?"

Juana:

Francijo tebi položim pred tron.

Harol:

In Orleans se ne ūda, si rekla?"

Juana:

Loira prej navkreber bo de terda.

Harol:

In v Remo, pravo, pitem zmagoslavno?"

Juana:

Čez tabor tujcev nos, čprem ti ravno.

(Giteji dajejo s subreami in šiti gnamenja
brjazeljnost in požnma.)

Šinors:

Na celb vajsti naj devica stopi;
slep sledimo, kamor ona gre.

Troviska naj' oko nas njeno vodi,
a branil' naj' jo bo junaški meč.

La shre:

Ne plaši nas vesoljni svet, o orožji,
če pred' armado ona nam koraka.

Očitno zmaga silni bog je u naj,
naj' ana nas močnega, vodi u boj.

(Vitezji ratalo in roptalo y orožjem sto stopijo
v aspekte).

Karol:

O, sveta dete! Vodi' mijs vopko
in slušajo naj' vsi te njeni knezi.

Pa meč, kaj znate moči naj' raje, ki
velovni ga je vodja u jezi vmitl,
dostojnejši je roko našel zdej.

Oj, sprejmi' ga, prorokinja ti sveta
in bodi' nam -

Juana:

Ne, plememti kralj!

Z' orodjem tem pozemeljske oblasti
ne zmaga naj' gospod. Za aring' meč
vem jaz, ki zmaga slavn' ti prinese.

Iznasim ti ga, kakor me je dñh
nainčil, ti pa pošlji ponj.

Friedrich

Karol:

Parce, Juana.

Juana:

Poslji' v' staro mesto

Jerusa.

Freibays; na groblji' svete Katarine
leži vse robu starega zeleza;
iz davnih vojsk to plen je nakopičen.
Tam rmes je meč, ki meni bo de sluzil,
po zlatih bihah trah se ga pozna,
ki v ostrico njegovo so ukovane.

Item mečem badeš zmagal; pošlji' ponj.

Karol:

him Bundes viltell.

Poslžite in storite, kakor pravi.

Juana:

In belo nositi mi dej' gatavo,
obrobjeno s okratnim, rdečim robom.
Na njej naj' vidi se nebes kraljico,
ki dete Jezusa v naročju nosi
in prosto plava nad zemeljsko kragljo.
Tako mi je Marija ukazala.

Karol:

Naj se zgodi tako.

Juana (nadikati):

Gospod' castiti, Moj kralj' veliki!

vi sveto

~~Linhartu~~ roko nam ne položite
Karl in svoji hčeri dajte blagoslov. (Popleone).

Starostoj:

Ti blagoslov deliž prošla si sem,
a ne prepemaj. - Božja moč te vodi!
Mi pa nevedni smo in grešniki.

(Joana ostane).

(Škof jo blagoslovi, ona stane,
maga naprej proti murti, v
za njo. Starostoj.)

Prigo dejanje.

(Joana) izpusti.

Talbot, Lionel, Filip burgundski, Fastolf in Chatillon
u vojaki in zastavami.

Jana

Talbot:

Tod tem skalavjem se intarimo
in tabor čvost si karkaj nvedimo,
da morja čete zberemo nbežne,
ki so se razprople v prvem strelni.
Pravstari te mi streže po risavah.
Tregon sicer ovira temna noč
in če sovražnik mirna se resni,
se ne bojim napada. Vendar je
previtnost dobra, kajti drzen je
sovražnik, mi pa smo polbiti.
(Fastolf odide z vojaki).

Lionel:

Polbiti! Karja, ne besede te!

(Kraonjske, azenkvske, ^{52.} poatjerske)

Ne smem pomisliti, da je Francoz
od zatej gledal Angličana davos.
- Oj, Orleans! Ti naše slave grob!

Britanska čast leži na tvojem polju.
Kako sramotno smesna je izguba!

Kako bo verjel kdaj, da je gnarovalce

Kraonjske, azenkvske, poatjerske
pred Orleansom zenska v beg spoznala!

Virgini:

To nas lahko tolaži: ne ljube,
temveč sam satan nas je le premagal.

Lionel:

Kaj menite zdaj, vojvode? Ali naj
begimo, ali se obrnemo
in hitro, krepto, z enim snelim mahom
izbrsemo sramoto tega dneva?

Virgini:

Pre slabimo in čete razvropene,
prenosa je še groza med vojaki.

Falbot:

Premagal nas je slepi strah samo,
le hipni vrzeli kratkega trenutka.
Strašilo to splasene domišljije
razgaline se, če se ga prav ogleda.

53.

Zalo svetujem, da ob rani zori
povedemo čez reko zopet čete
sovražnikom nasproti.

Virgini:

Mislite!

Lionel:

O tem mi dvoma - z vašim dovoljenjem.
Če ne dobimo, kar smo izgubili,
tukaj, smo recen čas osramoteni.

Falbot:

Velja velja. Le jutri bodi bitka.
A da uničimo pošastno grozo,
ki čete nam slepi, pogin jih brade,
postknimo z devičkim satanom
osebno borbo. Pride li na boj
pred naš junaški meč, tedaj
je zavlajo škodo nam že prizadela.
A če ne pride - in verjetno je,
da se izogne resni borbi - mi,
tedaj je vojvoda rešena te vraga.

Lionel:

Velja! Tu menij, vojvoda, prepričati te
to lahko bojno nekvarno igro.
Njeti upam živo to pušč

in svet očmi Dastara, ki jo ljubi,
prinesem jo na lastnih rokah sem
v angleški tabor, vojski na veselje.

Dastar:

Trevec ne obljublja!

Talbot:

Če jo jaz
dobim, prevezno je ne bom objemal.
Pojdimo zdaj, da vrnemo naravo
v počitku kratkem vsaj se okrepcamo.
Potem na noge, čim se dan rodi.

(Odrvejo.)

IV. nastop

(Joana nastopi z zastavo, čelado in prvim
oklepom, sicer pa v zvončki obleki. Dnuo to,
La Glire, vitezi in vojaki se pokazujejo na
steni vseh pecin, korakajo tlo dalje, ter se
kmalu pojavijo na pozornici.)

Joana (vitegom okrog sebe, v tempe vojaki se na,
daljpejo svojo pot po rečinah):

Nasip smo prešli, v taboru smo ti.
Zdaj odvrgite plašč noci molčice,
ki tih naš pohod je gatajila.

Sovražnik blizino strains naj
naznam bojni klic: Bog in deica!

Bih a panna!

kaplje.

Vsi (kriče, ropotaje z orožjem):

Bog in deica! (čuje se bobne in trumbe).

Franka (vzga pozornica):

Franki! Franki! Franki! za sceno!

Joana:

Zbog kaplje sem! Zapahite satoro!
Bojara bes naj'gruzo pomniji,
na vseh straneh naj'jih sprejema smrt,
(Vojaki hite dalje, Joana jim hvale sledi.)

Dnuo (jo zadržuje):

Naloge tvoje konec je, Joana!
Privetla si nas v tabora sredino,
sovražnik nam izročila v gest,
v zdaj ne sili v boj. Prepusti nam,
da dovršimo to krvavo sodbo.

La Glire:

Do zmage pot armadi pokazij,
z zastavo v čisti roki ti nas vodi,
morilni meč po naj'ki kraj ostane.
Ne skričaj vojsk nezvestega boja,
ker slep je in nitogar se ne vsmili.

Joana:

Kdo me nastavlja? Doga, ki me vidi,
naj'nikajne kdo? Trčica mora

Prine gorci
v moči!

leleti, kamor strelec neri. Jaz
pa moram biti, tjer nevarnost žuga.
Kamenjena mi smrti mi tni, ne danes;
mjeti moram kronanega kralja.
Noben sovražnik me ne umrto,
dokler ne rjvšim, kar Bog zahteva.

(Odrse).

5. scena
La Hure:

Glej, Jinnis! Jinniskinji slediva.
Naj naša proša čit ji bodo varen.

(Priveda.) za njo.

Angležki vojaki (beže čez pozornico ter kriče):
Gorje! gorje! Bežite! Smrti kosi!

(Ghité dalje).

Ta dva
stanka
iz cele 5. scene

Palbot (pride za njimi):

Laman! Beže in nitce ne obstane.

In v celi vojski nihče več ne sluša.

6. 7. 8. nastop
Autom

(Vim full dim's...)

(Odrse.) za vojaki.

9. nastop

Vitez z zaprtim vizirjem. Juana.

Burgundski Vitez:

Prokleta! Tvoja zarnja ura boje.
Iskal sem te povsod po bojnem polju,
slepoto grozno! Naj peklo te sprejme,
(od koder si prišla na beli svet.)
Ti si nitekla mni na beli svet.

Juana:

Gj, kdo si, ki te ludi ank je tvoj
poslal mi v roke? Kakor knez se versti,
a zdi se mi, da nisi prav Anglež,
ker traki burgundski, ki ti z meča veje,
drugače govori.

Burgundski Vitez:

Lavrševka!
Ti nisi vredna, da te roka kneza
zavlene plemenitega. Sekira
kronika naj bi kletlo glavo snela
li s koplja, ne jinniski meč
Burgunda, vojvode kraljevkega.

Juana:

Tedaj si sam vojvoda plemeniti?

Vitez (enome vizir):

To sem! Neveča, krepetaj, obinej!
Ne reši te več vraga patajska;
premagovala si doslej plušhivce,
jinnak je zdaj red taboj!

Jinnis, La Hure (priveda): (z iste strani
ko Burgunda)

X. nastop
Jinnis:

Stoj, Burgund!
Z mojnimi bojnj'se, ne z devicami.

La Hire:

Prokrižje braunva svetoglavo!
Sovražni meč odbraja to srce!

Birginn:

Zaljubljeni se Cirke ne bojim,
ne vas, od me začaramk sramotna

Bastard! La Hire! Pramizta se,
da pomizjeta, jinestvo staro

do imetnoj pekla ter sluzita
vlacnigi satanski za scitonosca.

Le vsem! Vsek vtrup se ne bojim! Nad Bogom
obrnjal je, kdor k vragu je pobegnil.

(Birginn in Finnois se pripravljata na boj. Juana
stopi vmes.)

Juana:

Postojta!

Birginn:

Ali se bojis ga ljubecka?

Pred vojini ocni

Juana:

(Shoin med nju)

Postojta, pravim.

Ločila ju, La Hire! Francoska kri

naj tu ne teče, meč naj ne odloči

drugace v zvezdah je zapisano.

Poslušajte duha in ga častite,
ki z mojim glasom jasno govori!

Finnois:

Kaj govornišes dvignjeno mi roko
in preči meča bajnega razpadlo?

Juana (stopi med nje, tako da nastane velik prostor med
njimi. Bastardu):

Na strom tu stopi! (La Hireu):

Ti pa se ne gavi!

Praviti imam ti a vajvodam. (La Hireu).

Kaj lačes, o Birginn? Neje sovražnik,
ki svoj pogled ga kroslocus rše?

Ta knez je plemeni sin Francije,
jinek ta slavni tebi je rojak,
jaz sama hei sem tvoje damovine.

Chiveri, ki rognititi nos zelis,
sno dvojega rodn; pripravljene
so naše roke, da ti te objell.

kolena se ti pripogibaji,
naš meč se vplanja pred teboj. Obraj,
ki kralja našega je slava, nam
je častotljiv se pod celato tujo.

Birginn:

Z besede sladke ljubeznivim glasom,

Sirena, vaberi svoje žrtve v mrežo.
 Prethanka, mene ne amamisi s tem.
 Lovjačam tvojim je ūlo gavrto,
 pogledov tvojih ognjevite strele
 odbrzajo ob mojem se oklepni.
 Drozje v roke, urno, Dunors!
 Z udarci se bojnjmo, ne z jezikom.

Dunors:

Besede najprej in potem udarci!
 Bojisi se li besed? Ej, strahopetnost
 je tudi to in gnaneuje slabosti.

Juana:

Ne goni huda sila tebi nas
 pred nage; prasih misno sem prišli.
 Pogledj okrog! Angleški tabor ves
 je prah že in pepel, a no poljanah
 leže na tisoče mrličih vaši.

6

Le čuj francoske bojne trombe glas!
 Dalčičil Bog je, gnajovalci snov.
 A sveži lovor, ravnokar ūbran,
 pripovoleni deliti smos teboj.
 Jj, pridi k nam, begunec plemeniti
 k nam, kjer se že s pravico gnaja družji
 Poslanke bozja - glej - pomnjam ti.

kot sestra rako. V čisto družbo nas
 potegniti se hočem, da te rešim.
 Francijo Bog je. Angeli megori,
 nevidni tebi, se za nas bore,
 vsi z ljubi okrivčani so krasno.
 Ko ta gastava stvar je naša svetla,
 podoba njena je devica čista.

Dunors:

o prejdi kbehu slohechnj!
 Raznjivčev govor tak je kakor zamke,
 besede njene pa so vse otroške.
 Če gli dnkovi jezik njen pavnajo,
 posnemajo nedolžnost pač izvestno.
 Poslušati ne maram več. Na boj!
 Moesa so slabejša, kakor roka.

Juana:

Čarovnico me zoves in moči
 peklenstih ne dolžni. A kdaj pekcl
 preganjal je sovražstvo, sklepal mir
 z haja sloga li in pekla dna?
 Kaj naj bi sveto bilo, dobro in olovsko,
 če plemenčji ni boj za danovimo
 Od kdaj si pač narava v lice bje,
 da bi nebo zapničialo pravico,
 a satan bi jo varoval in branil?

Če pa je dobro to, kar govorim -
kaj naj bi vir bil, ako ne + nebesk?
Kdo bi se bil na sviji paši meni
prijaznil, da pastirico praprsto,
poučil bi me bil v rečeh kraljevskih.
Nikoli nisem bila v družbi knezov,
neznana je inostrost mi besede.
Sedaj pa, ko je treba, da te ganem,
se mi odpre strani v svetih grane;
vsoda kraljev in arjav teži
kot solnce jasna meni pred očmi,
in grom nebes jeziti dan je temi.

Družina

(očitar gupen spre oči rojso ter jo gleda v
inam) man v istech svojch!

Kako je meni? Kaj je to? Kar bo
mi kak srce v globini pro obroča?

Ganjivi to obraz ne vara pač.

Ne, če slepi me kaka čarobija,

Sedaj je jasna v sem nebeska mrač.

Sreč mi pravi, da jo Bog posijša.

Joana

Oji gupen je! Zaman prosila nisem.
Oblak se jeze gromonosnikaja

in solzna rosa noči mi obraz,
v očeh se arja zlato solnce cvastra
ter blaz pohuj in sveti mir naznava.
Oruzje v stran! Še nose objamete!
Oko rsi - premagan je - in nos.
Mleč su gatava ji palka v rok, z razputim
rotam mi pohiti naproti, ter ga strastno objame.
Da šure in Finos spusti ta meče v rok, ter ga trdi
objameta.

Trobente

Rover II. gupen

Kralj, žena, vojaci, vse.

Vojaci Slava! Živela! Francija, živi kralj, zmaga, zmaga.
Burgund Kaj to pomeni?

Dunois To naši so! Sam kralj prihaja s glavno našo
močjo. Blagoslovljena budi pot njegove Milosti, da
prihaja v tem svetem trenutku.

Kralj Kaj to pomeni? Smem-li verjeti svojemu srcu,
ki mi šepče tako sladko nado? Vi tu, vojvoda
v sredi naše vojske a ne kot jetnik, z mečem
ob strani? Ali so nesti vaši vas kokari sem, da
bravite prestol naš in sveto Francijo?

59.
Tretje dejanje.

Kraljevski dvor v Chatilloni ob Marni.

Dunor. La Hire.

Dunor:

Prijatelja svo, brata, v bojih,
za skrivno stvar, svo meče shtala,
uobena sola mi nas razdrinjala.
Vezi, ki je prebila vse izkronje,
naj ne raztrga ženska, vem ljubezen

La Hire:

Knez, čujte me!

Dunor:

Ki ljubele devico
in dobro vem, kaj smijete sedaj:
Kamenjeni ste ta trenotca k kralju
poprosit, naj darinje vam daste.
Zaslūgene, dostojne cene te
za hrabrost, vašo pač ne bo odklonil.
A venjar gnajte - preden to oko
v objemu drugoga bi jo izglo -

60.
La Hire:

Gj, čujte, prince!

Dunor:

Češ amamla mi ni lepota,
ki ga huj le vstraja.
Nenpogibnega srca mi ni
gamla žena, preden njo sem videl,
ki Bog jo je poslal, da stis zemljo,
a meni da postane sveeta žena.
In prvi huj abhimbil sem o prošnji,
da pride meni kot nevesta v huj.
Zakaj jūnack le jūnackinja
pristojna kot družica. To srce
pa si zeli enakega srca,
ki pojmi in prenaša nvo njezovo.

La Hire:

Kako bi mogel male si zaslužge
primerjati z jūnacko vašo slavo?
Kjer graf si Dunoro njezovo ženo,
jūnacki se mora vsaki smibec.
A prava pastirica le ne more
dostojna vam poproja kdaj postati:
Kraljevska kri, ki leci v vaših žilah,
inpra se primei sark poproati.

Dünors:

3. Dyanje!

Marave svete bižji je otrok
kot jaz, po rodu torej mi enaka.
Kako naj knežjo čas bi gmanjvalar
ko je revista čisti angelov?
Nebe ki svet obseva njeno glavo,
svetlejši kakor vse svetovne krone;
kar vsi se nam vzhideno in veliko,
leži pred njo le kot malenkost v prahu,
in če bi vsi prestoli kneževskih
segidat prestol bi do zvezd nebeskih,
dosegel se vrtave ne bi kste,
kjer njena angeljska rsošč stoji.

La Hre:

Naj kralj odloči.

Dünors:

Ne, le ona naj
odloči. Gorn dala je svobodo -
naj se srce svobodno odari.

Zacetek.

La Hre:

Ga pride kralj:

(Karol, Neža Sarel, nadikar, Chatllan).

Karol:

In torej pride! In ga kralja loče

prignati me, prisci mi zvestobo?
Chatllan:

Tu, sire, v kraljevskem mestu č. Chalonn
nameml vojvoda je, moj gospod,
poklekni pred tebe. Cheni je
narocil, naj pozdravim te kot kralja,
a sam mi že sledi. Takoj bo s'kaj.

Sarel:

- Trilaja! - Krasno solnce tega dneva,
ki nam prinasa rajost, mir in spravo!

Chatllan:

Vajvoda pride z dvesto v segi
in bo pred taboj pavel na koleno;
a nra, da ne bi dovolit tega,
temveč prijagno ga abel kot brata.

Karol:

Ojbeti ga prescno brepenim.

Chatllan:

Vajvoda prisi, da pri svidenji
ga ne spominja starega pepira.

Karol:

Naj v reki Leti potopano bude,
kar je preteklo. Le v bodočnost svitlo
inpirajmo aci.

Chatillon

(pogleda Dn Chatela):

Nekdo je trkalj,
ki prvi bi poginav lahko zastimol,
če bo navzoč, ko pride vojvoda.

Karol:

Oridi, Dn Chatel, pa se agibaj,
dokler se ne privadi, da te vidi.

Dn Chatel oride; kralj mi sledi z očmi,
potem poloti za njimi pa ga objame.)

Prijatelj zvesti moj! Za pokaj svoj
si bil pripravljn več kaj to storiti.

Chatillon:

Taj spis obsega dringe vse pogovbe.

Karol (nadškof):

Vredite to. Dovoljeno je vse;
ni cene previsoke za prijatla.

Oj, Finors! Slovitegov zberite
ter vojvodo prijagno mi sprejmite.

Naj čete se z zelenjem okrase,
da sprejmejo dostojno svoje brate.

Za slavnost naj se mesto vse okimča
in vsi zvonovi naj glase, da spet
Francije in Dnrgimsta sloze svet.

Trombe.

Trombe!

9. Lovstih

(Dvorjan vedno; trombe zadone.)
Karl Cuj! Kaj pomem trombe glasni zvoka n.

Dvorjan:

Na dvor prihaja vojvoda bnrgrindski
(Oride).

(Finors odkaja z La Hreom in Chatillonom.)

Finors:

Na noge zdaj! Nagroti vojvodi!

Karol (Nepj):

Ti plakaš, Neja? Tudi moja moč
premašna je, da ta prizor prenesl.

Oj, kolikso je pavlo zrter smeti
prej kot svo, mogla videti se v miru!

A končno venar mine sri vskarja,
tjo naj temnejši noci se zdani,
ko pride čas, zori posledno sadje.

Nadškof (pri okni):

Privala komaj vojvoda se brani.

Vrskaje ga dviguje hrdstvo s kanya
ter poljubuje plasc mi in astroge.

Karol:

Oj, dobro hrdstvo! Kri mi hitro vre
v ljubezni kakor v sri. Filipoma
pozablja golaj, kako je vojvoda

očet in sinove mi n'brjal.

En huj pogoltni to življenje celo.

- Pogumno, neža! Pridi tvoja radost
bi n'legnila zvesti njezi v d'no;
nič naj ne žaliga, nič ne osrami.

III. scena.

Vajroda leirgimisti. Truro. La Hve. Chatillon in
duo, druga vtega in vojvodovega spremstva.

Vajroda postoji pri vhodu; kralj mi gre naspro,
ti, tukaj se mi približa Birgim, in vsi
huj, ko se loče g'isti na kolena, za kralj
objame.

3. scena

Karol:

Prepozno smo hoteli, vam nasproti
poslati spremstvo. Vmi so vam kuzi.

Birgim:

W dolžnosti po me nesli:

(objame nežo ter jo poljubi na celo.)

Govolite,

sestrina. To je pravo vse gospode
vtrasi. Lepa žena seje te
ne sme se kramti.

Karol:

Na vašem dvoim
je, pravji, ljubezni sedej in semenj;
Krasota vsaka pride tam na trg.

Birgim:

Trgovski narod smo, moj kralj, in vse,
kar izlaktnega rove dežele razne,
razstavlja za pogled in za n'jitek
na trizkem trgu se. Lepota ženska
pa najbolj dragoceno je blago.

Sarel:

Zvestoba ženska pač je večje cene,
na trgu pa se vendar je ne najte.

Karol:

Na slabem glasn, brat, ste, da krepost,
ki žene cvet je, zaničujete.

Birgim:

Najstrože v tem se greh pač sam kazni je.
Ihce je zgodaj nančilo vas,
kar pozno mene dirje je življenje.

(Prezi navš kofa ter mi poda roko.)

Prečastni bozji moj, vaš blagoslov!
Vas se na pravem mestu vedno naple,
a le če se po pravih potih loži.

Karlhof:

Govor naj me roplje, kar dar hoče.
Vesela srca to srce se loči
lahko sedaj, ko ta sem dar ničakul.

Birginn (Nezi):

Dejali so mi, da ste drago kamorje
prodali in orožja zamir krpili proti meni
proti meni. Tac ste bjeviti!

Kaj ste tako zeleli mi pogibe?

Ta g'raj prepis je ves končan, in vse
se najde zopet, kar je izgubljeno.

U vaše drage cenosti so šukej.

Namupene za borbo proti meni,
jih zdaj od mene v znak miru sprejmite.

(Name oduega spremljevalca skrinjico
ter jo izroči odprto Nezi. Neza oskupena po,
gleda kralja.)

Karol:

Se vzemi dar, ki dvojno je porušeno:
linbezni lepe in za sprave blage.

Birginn:

(ji vstane brizantno rožo v lasi):

Takaj to mi Francije sveta krona?

Že tako srčno radostjo bi jo
položil na to lepo vašo glavo.

(Prime jo pomeuljivo za roko)

Ja če prijatelja bi bilo treba,
zanemite se name.

(Nezi se vlijejo solze, pa stopi na stran. In di
kralj se bori z močnim ginyemem. Vsi gledajo
ginyem na kneza.)

Birginn: K dolžnosti so me nesli

(pogleda zaporedoma vse navzoče, potem
objame kralja):

O, moj kralj!

(Isti hip prhite trije birgindski v tezi in
objamejo Inorsa, La Ghila in navskofa.)

Uas sem porazil! Uas sem se odrekel!

Karol:

Ne dalje! Tiko! Tiko!

Birginn:

Anglicana

sem kronal in zvestobo mi prsegal!

Uas, kralja svojega v progno spravljel!

Karol:

Udaj pozabite. Ue je odpručeno —
pa huj izbrivie vse. Tiko to tela

osoda je in po nesrečni zvezda.

Birgin

(in sede v peski):

Topravit bom! Verjete moji volji!
Toplačati vam hočem vse bridkosti:
Sprejeti bodete kraljestvo svoje -
ne ena vas ne bo de manjkala.

Karol:

Sedaj sva zbirjena in ni me strah.

Birgin:

Verjete mi, z veselim srcem nisem
se z vami bojeval. O, da bi znali -
Zakaj li mi ste nje poslali k meni?
(Pokaže na ^{Johana} stežo.)

Ne bil bi se nbrisnil nje nim, saljam.
Zdaj najni ne razdriži nič peklenoka,
ko je srce ob srcu vroče bilo.

Sedaj sem našel svoje pravo mesto,
ob prisk teh konca zmotnjava moja.

Juana

(za Juana) Razsvetlil me je sveti angel krajev
za varnost drage Francije
(prite v oklep, a brez cilav. Na glavi ima
venec).

Karol Birgin:

Ti kot duhovnica prihajaš k nam,

In bi hudo
kraljev odsele
strani 644
Bourgnon. (votati)

da zvezo, svoje delo, blagostoriti.

Birgin: agley

Kak strašna v bojni bitla je devica,
a mir z milobo krasno jo obliva.
- Juana, sem li gvest oblybi svaji?
Ali li zadovoljna zdaj z menoj?

Juana:

Dobro to sebi storil si največjo!
Sedaj obseva blaga te svetloba,
a prej si, koš na nebni lina groze
razirjal vsiž teman, krvavoreč.

(Ozira se):

Tu plemenitih vtetov je mnogo,
in vsem oči se svetijo radosti.
Le erega sem našel v žalosti,
ki skriva se, ko vse veselja imka.

Birgin:

A kdo se greha takega zaveva,
da bi ob naši milosti obžal?

Juana:

Mar priti sme? Oj, reci mi, da sme.
Zasluga si popolni. Kajti sprava
je prazna, če srca ne uprosti.
V veselja knji kapljica sovraštva

prjaco blagoslova zastrupi.

Privice naj ne bo tako sware,
da bi Buzgim je danes ne odprstol.

Buzgim:

Razumem te!

Jovana:

Razumēs - in odprōčai?

Praviljen si? - Le pridi, Fr̄ Chatel!

(Odpre vrata, in prireče Fr̄ Chatela, ki po,
stoji ponekod oddaljen.)

Sovražnik je vsemi vojvoda
se spravil; torej tudi s taboj.

Buzgim:

Kaj

iz mene si storila? Kaj zahteva?

Jovana:

Mil gospodar odpre svoja vrata
za goste vse, mogočar ne izključa.

Nebo abak, svobodno svez obsega,
sako naj milost, vse ljubi objema.
Enakomerno, solnce svoje zarke
na vse strani resolnosti pošilja;

enakomerno ljubejo nebesa
kladivo raso vsem pastlincam zjnim.

Mar dobro je, od zgoraj kar prihaja,
je splavno vse in brez izveme trinite.
Temna črna pa starije v gubak.

Buzgim:

Oj, kar se ji polgibi, dela z manj.

Šče je moje nosere v nemih rokah.

- Objemte me, Fr̄ Chatel! Odpricam.

Očetov dnik, ne sudi se, da roko
prjagno stienem, ki te je pobila.

Dugovi smrtui, ne kaznjte me,
da prepisim prvega maderama.

Ti vas tam dobi v večnem nočnem mraku
srce ne čuti; tam je večna vse,

vse nepremično. In drugace je
med nami, v glatem subičnem svtn.

Či teči clover, činega srca
je plen lahak mogočnega trenotka.

Jovana (krajn):

Kaj kraj, poglej v boječnost zdaj. Zedim
Francijo bides vsa pod svojim zaslom,
pravi in ded vladarjev boš veliki.

Nasledniki svetlejši bodo tvoji

kož so na tvojim ti predniki bili.

Tvoj rod bo cvetel, dokler si obravi

Ljub

ljubezen v srcu ljubljenca svojega.
Prezjetnost le bi ga lahko pokrila.
In glej! Ty nihterl koč, ki so sedaj
rešitka dale ti, skrivnostno žiga
ostripenim sinikom, pogibljenje.

Birgim:

Pravilno dekle, dnka nedano-
ce ti oči prodirajo v bodočnost,
povej mi kaj o mojem rodn. Do li
uspeval krasno, kakor je začel.

Jovana:

Birgim! Vršave prestala si avignol
svoj sedež; vrže pa srce pravo
ti kopri. Prednja stavba se
v oblake vzpenja. Ali vrja roka
bo nagloma preprečila ji rast.
Ne boj se pa, da dom se tvoj poruši.
Vdevici slavno bo nastajal dalje;
vladarje silne, narodov nastiže
rodilo bo de novo. svetno kralo.
Dva slava trona bo detu njeleova,
njih zakonom bo znani svet se klaujal
in svet neznani se, ki ga božja roka
na nepejarkamim se mojem skriva.

Karol:

Oj reci, ako dnk ti razodene:
Do vez prijateljska, ki sva sedaj
jo obnovila, se nimate pozne
držila?
(Kratek molit).

Jovana:

Ti kralji in vladarji!
Dajte se nesloge! Ne bndrte
prepra, tam kjer spi; zakaj gbižen
se pozno le skroti. Prodi nimate,
roj divji zaroda železnega -
in ob požaru v nema se požar.
- Teč ne upraingte. Idaj se veselite
se danosti, pa dovolite, da
bodočnost tihoma pokrjem.

Sorel:

Dekle ti sveto! V srcu meni citas
in rei, ce nicemirnosti zeli.
Kaj radostnega proročij se meni.

Jovana:

Sveta velike zgošbe dnk mi kaže; -
osvdo, svojo nosi v lastnem kralu srcu.

Anna:

A kakšna bo usoda tvoja lastna,
ti vzršeno dekle, ki Bog te ljubi?
Jasovo klije sreča ti najlepša,
ker sveta si tako in pa pobožna.

Joana: V njegovih sreči sreča ~~ta~~ počiva. Tvoja sreča
V naravnih bojih sreča vsa počiva.

Karol:

Poslej bo tvoja sreča moja briga.
Ime ti proslavim po vsej deželi;
najpognejšim rodom boš sijala
kot žena blažena; in glej takoj
izpolnim to. - Takle km!

Dotegne meč ter se z njim dotakne njene
rame.

Stani spet.

glej plemena. Jaz, vojkratj; te dvignem
iz teme rojstva nizkega in v grobn
oplemenjujem glej pravec tvoje.
Naj boše bliža ti v grobn znamen-
enakovredna boš prvim v zemlji
in le kraljevska valvaska pri
naj boše plemenitejša od tvoje.
Čas boš prvim veljastov mejih,

dobroti tvoji rako; in jaz sam
ti plemem tega sorodga najilem.

Anna (vstrani):

Izbral sem jo, ko je še nizka bila;
čas nova, ki obdaja njeno glavo
ne govira cene, ne ljubezni moze.

pred kraljevim obličjem, ^{ako ga ne bo} ~~uzpustim~~
povam ji rako kot sorodgi svoji;
naj sprejme jo kot moja kreginja,
če se ji zdi, da sem je vreden mož.

Karol:

Fekle nepremagljivo, črta vstranjo!
Glej, glej verujem, da ti nič na svetni
ni nemogoče. To ponosno srce,
ki se je rogalo ljubezni moči,
prenehaš ti!

La Hre:

Poznam li prav Joano,
je skromno srce njen najlepši kraj.
Veljastik je poklonov ona vredna,
a v te rriave le ne beseni
in ne stremi za zemeljsko častjo.
Pisnega srca ljubezen gvesta
in tja sreča, ki jo jaz poznjam

z roko ji so, Guani je dovolj.

Karol:

Et ti, La Hire? - Tva vrla snibca,
enaka v hrabrosti in v bujni slavi!
- Mar hočeš ti, ki med sovražniki
ustvarjajo oprav, zdaj razgrinjati
prjateže? Oba bi bila vredna,
a eden le soprog ti more biti.
Naj torej lastno ti srce odloči.

Sarel (privstopi):

Burgund:

Govorico to je preaneslo,
in v pramežljivosti ji lice pleva.
Trušte jo, da si srce izpraša,
da se prijateljici razodene
in ji razgrne tajne pro devički.
Prisel je čas, ko tudi jaz zvesto
se smem približati devici stragi,
da najik njena tajna v mojih prstih
svoj tih pti. Kar v zemi tli in žije,
razgime žena in lahko prevdari.
A najin sklep povemo vam.

Karol (zapravljen na odhod):

Naj bože!

Irana:

Ne, sre, tako! Zmedenost pramovanja
nemnega ni barvala mi lica.
Razkroži mimam tej gospe m'esar,
kar pred možni bi mene sramotilo.
Pomilba vitezov me teb časti,
a svoje rase nisem zapustila,
da se reham za grozno svetsko slavo,
da položim si venec mrt na glavo,
si nisem prsa v jeklo nkovala.
Izbrana sem za drugo, večje delo,
ki ga devica čista le opravi.
Najvirnega Doga sem bojevica,
soproga možni jaz ne morem biti.

Nadskof:

Ta družico ljubečo možni žena
je vstrayena - in če naravo slivša,
opravljaj, tem dostojno rajsko službo.
Spolniveri tvojega Doga poreče,
ki v boju je poklical, odložil
orožje, in tedaj se zopet vrne
med nežni spol, ki si ga zatajila,
ki ni poklican, da v krovih bojih
vlti orožje in ragnaša smrt.

Frana:

Gospod častiti! Sama ne poznam
povelja še, ki dnih mi ga bo dal;
a kadar pride čas, ne boje molčal
in slinjala bom gvesto vsiji glas.

Zdaj pravi mi, naj' delo lokarčam.

Gospod moj nima še na glavi krove,
doslej še ni mazoljen s svetim oljem
in še ga svet ne imenuje kralja.

Karol:

Na ravni poti proti Remi smo.

Frana:

Ne stojmo, kajti nekrog sovražnik
pripravlja se, da ti zastavi pot.

A skopj čete vse te jaz povlekem.

Prinos:

A kadar bo že dovršeno vse,
ko pridemo k obzmagovalci v Remo,
dovoljo li, devica, mi tedaj -- ?

Frana:

Če boč Bog, da zmagovalno se
iz tega boja smrtnega povrnem,
je delo mi končano. Pastirica
v kraljevi hiši nima več opravka.

2

Karol (vjo prine za roko):

Tedaj te vodi glas dnika; hri' bezem
molci v teh prah, ki Boga so polna.

A včas, le veruj, ne bo molčala.

Drajje vstane, zmage sm je mir;

tedaj se vrne v prar vsa veselje

in v srcih vseh gladi se ržim četi. — zelje.

I v tvojem srcu bodo se gladi.

Vitez (nastopi v naglici).

zacye & trobuty

Karol:

Raoul (Kaj je n. Vojvoda Fastolf je Maro prekoracil in Talbot
je zbral polke ostale in hočijo pod plaščem
Oj, Maro je prišel sovražnik. Noči naš tabri
in v bojne vrste si postavljate čete. iznenaditi.

Frana (navdihena):

Oj! Boj in bitka! Zdaj je dnika svet
svobодно vseh vezi. Drajje + rest!

A jaz med tem postavim čete + red.

Karol:

Zanjo!

Za njo, La Hire! — Pred vrati Rema se
nas ulijo na boj za našo kromo.

Prinos:

Ne vodi jih pagin. Torkis obirpa

brezmočno diryega je zatuzi to.

Adarol:
Bingnim, ne krabrim vos. Prisel je ^{hip} dan,
ki mnogo bristisk ani lahko poplaca.

Bingnim:
In gatorvprni bodete e menoj. ^{roka} ~~Tor~~ vase je v
Adarol: Zivljenju in smiti, zdaj vojski na čelu čem vojevati.

Na poti slavi vsilil nas kam som, za slavo Franciji
in vprico mesta, kjer se kralje krona, in kracja.
si kravo prubarim. Oj, moja stena,
tvoj vitez pravi z bogom ti sedaj:

Lorel (ga objame): Vsi otidejo
Ne jo kom se in ne trepečem kate.

Vablake sega in ranje mi čvasto.

Takogo milosti nebo ne doje tisk,
da kamno koga vse bi potopila.

Suce mi pravi, da tam gnagovolen
ti v Remi roke krog vroti ovla.

(Čuje se glas bojnih tromb, ki nerazica med izpremenom in
se razvije v divji bojni hrup. Golba z igrata ob razgrajenem
atmi, a izgo scene jo spremljajo bojni instrumenti.)

dalje se igra

iii. Dejavnje.
Reinena

Raka?
Prosta krajina, ki jo obdaja dreve.
Med tem, ko igra golba, hite v gvardiji vojaki ces
ader.

Lorel Talbot (smrtno ranjen) Fastolf.
Talbot: Tukaj pod drevo me položite in greste lahko
špet u boj.
Če bi jinnaki drugi nas
premagali jinnake, bi lahko
solajili z osoda eksplozno se,

ki srečo vsaki huj drugam obraba.

Če pasti v prah pred tako sleparijo!

Zivljenje naše, resno, dela polno
mar res ni vredno resnejšega konca?

Lorel (mi poda roko):

Oj, z bogom, mylord! Karlar baj konca,
če bodem živ se, poravnam svoj dolg
s solzami vročini, ki ste jih vedni.

Zdaj na baji se kliče me osoda,
ki tam se sodi in nam kvoke meša.

Na svideenje, mylord, na drugem svetni!
Slovo je kratko za ljubezen dolgo.

(Adarol.)

Talbot:

Končnje se in zemlji povinem
atome solna večnega, ki so

za bol in radosj drinžili se v meni.

Mogocni Talbot, ki je sivi svet
napolnjeval z junaško bojno slavo,
pa zamisti prah pescevo malo.

Človeški konec! ~~Ne doberček pa,~~
ki si ga v bojni žilja pridobimo,
pogled je v prazni nič, in pa nezir,
zamčevanje očno vseh želja
ni vsega, kar je vpišeno nam beslo.

^{quene} Karol, Birginn, Innors, Fu Chatel in vajaki
nastopajo.

Birginn:

Nasir je prekoračen.

Innors:

^{Dij}
Dan je nas.

Karol (opazi Talbota):

Ej, kdo od solnice se svetlobe tom
neprostovoljno tako težko poslavlja?
Iklep ne kaže slabega moža.

Pomagajte, če se pomno korist.

(Vajaki iz kraljevega spremstva pristopijo).

Fastolf:

Nazaj! Spoznajte svoj mrliča še,
ki živega ste se opobali.

Birginn:

Kaj vidim? Talbot v svoji krvi tni?
(Gre proti njemu. Talbot ga srepa pogled,
da in imre).

Fastolf:

~~Uboj, Birginn! Pogleda zadnjega
junaki naj izgajstvo ne strinje!~~

Innors:

Ne premagljivi, grozoviti Talbot!
Prostorček majhen ti sedaj zavročja,
a cela Francija je brepenenji
orjastega diha prekono, bota.
- Zdaj; sre, se le pozdravjam vas kot kralja.
Na glavi krona se vam je majala,
dokler je v tem telesu bival diha.

Karol

(je mrtveca dolgo molče gledal):

Premagal ga je vsi, ne na mi.
Na tleh francozkih kot junak na čisti,
ki ga ne izpusti; leži mrlič.

Pilneske ga!

(Vajaki dvignejo mrtvo truplo in je
odnesejo)

Chur kostem njegovim!

Napravili mi bomo spomenik.

Jošiva naj r francoski general, tam,
kjer naj je svojo kot junaški končal.

Castell (izročil kralji meč).

Gospod, jetnik sem tuaj.

Karol (mi vrne meč):

Ne, ne, Golzovšč

probojno križi boji časti svrad!

Svobodni sprejmite do groba vojje.

A vi, Fr-Chatel, hitro! Moja žena

trepeče zame. Strah ji odzemanje,

rekoč ji, da sem zmagal in živim.

Slavnostno ~ Remo mi jo prepeljite.

(Fr-Chatel oide.)

8. scena
La Hire (vstane.)

Franois:

La Hire, kje je devica?

La Hire:

Kaj? To vprašam jaz.

Ob vaši strani se je bojevala.

Franois:

Da vi ste ščit ji, menil sem, ko kralju
sem na pomoč pohitel.

Franois:

Se pred kratkim

zastavo njeno belo videl sem

vred najgostejših trum sovražnikovih.

Franois:

Gorje nam! Kje je zraj? Nevečo slotin.

Hitro, da jo rešimo. Bojim se,

da jo je njen pogin pogljal predaleč;

abkrojil jo je samo pao sovražnik,

a brez pomoči mnogih pod leže.

Karol:

Se hitro na pomoč!

La Hire:

Sledim vam.

Franois:

Jaz in vsi!

(Ostane.)

~~2~~
Dinje ples kraj na bojišč. V daljavi se vidi renske
stolpe v solnčnem bliscu.

~~Vitez v popolnoma črnem oklepu z zaprtim vizirrom.~~

~~Lvana ga preganja v opreduje odra, kjer se on nista,~~

~~vi ni jo pričaknje.~~

Tam las vstopila v slavnostnem spretni,
da kronas kralja in obljube spolno.
Ne pojdi tja! Sveto mi je slisaj!

Jvana:

~~Imamj~~ Kdo si, lajnivo, dvojezično brtje,
ki loce me hkrasiti in gvesti?

~~Prebrznesi se, skandinav protestantom
zapeljavati me?~~

~~Črni vitez loce oditi. Ona mi zaota,
v roki~~

~~Me, stoj! govori,~~

~~če loce smate iz novih rok sprepleti.~~

~~noce (Loce ga in dariti.)~~

Čr. vitez

~~(če je dotakne s prstom; ona obstane ne,
premišlja);~~

~~Ubi; kar smrtno je.~~

~~(Loce, blek in grov. Vitez izgine + globos,
čini.)~~

Jvana

~~(postoji najprvo v črni, a kmalu se
zbera);~~

~~Nič živega ni bilo.~~

~~Edaj njina slova iz rekla je bila,~~

svoježen dnih iz globocin ognjemih,
ki je prišel na zemljo, da omaje
srce mi plemento v krabnih prstih.
Mei mojeza Doga prežene strah.
Koncati locem delo zmago isto,
naj stopi sam pekelnja bojno plan.
Tagim mi ne izgine in ne spade.

Lionel (nastopi):

Traketa! V bran postavi se! - Oba
ne zapustiva živa tega mesta.

Tabila mojega rodu si svet;

Talbot je plementi silno dnih
splahtol v moje prsa. Ldaj živata
maščujem, ali pa mi v smrt sledim.

A čuj, da sei, kdo + slavo te overca,
naj pride ali zmaga: Lionel sem,

poslednji krez + anglezke vojake vrotah,
ni nepremagana je še ta rest.

(Nastopi jo. Po kratki bisti mi ona izgibe meo
iz roke.)

Nezvesta sreča!

(Dori se zjo)

Jvana

(ga pograbiti in gačej za perjamies ter mi siloma)

strga celants, da se mi vsid' brec. Obenem zavrti
z desnico meš.)

Želja se ti spolni.

Devica z mojo roko te ertvijo!

(Ta hit' mi vidi brec; njegov pogled jo gane. Ne,
premišna obstane in polagoma spusti roko.)

Ernel:

Kaj čakaš in nevarješ smrti mah?

Življenje vzemi, ko si vzela slavo.

Oblast' imaš, nemihenje ne maram.

(Z roko mi rokaže, naj' Ernel.)

Bežim naj? Teli rej zahvalim žitje?

Ne, ljubeča mi je smrt.

Juana

(gleda stran):

Oj, reši se!

Ne maram vedeti, da sem imela

življenje tvoje v nuci svoje roke.

Ernel:

Sovražim tebe in darilo tvoje.

Nbij sovražnika, ki te črti

in te je hotel gročiti smrti.

Juana:

Nbij me — beži!

Ernel:

Kaj je to?

Juana (si pokrse brec):

gorje!

Ernel (vrteti):

Angleža beži vsakega ribjso,

Če ga premagas v boju. Kaj' k meni

gaj prizanašai.

Juana

(dvigne hitro roko proti nemu, a ko mi pogleda

brec, jo zoreh spusti):

Devica sveta!

Ernel:

Kaj svetnica kliče?

O tibi ona nič ne ve, nebo

se stabo ne peča!

Juana (v strahu):

Kaj' sem storila!

Oj, prebouda sem obljubo svojo

Ernel

(jo opozuje z zanimanjem in prstom):

Če kle' nesrečno! Obzabljen te.

Velikodušno si se pokazala

samo do mene, čatinda me srd

jenjava, a zam'namje narasca.
— D'k'od si'pac ni' k'od si'?

Ivana:

Proci! Oj' bezi! Chud'z'itca!

Lionel:

Malakosti' in lepote mi' se' zal.
Do srca tvoje' pogled mi' sega. Pač
bi' rešil te. Tovej, kako bi' nogel?
Oj' pridi! Luce grozne se' duci,
crojzi to propleto vzijivoš.

Ivana:

Gay msem vredna, da ga rosim se. g'it dele
namti.

Lionel:

Idlozi' ga, pa rojdi' z manoj!

Ivana (prestrasena):

Staboj? id' k'od?

Lionel:

Lahko te resim. Sajli, rojdi' z manoj!
Ne mudi se ni' rešiti le hvem.

Obdaja me z bok, tebe silna bol
ni' čiro brepenje, da te resim.

(Prime jo za roko).

Ivana:

Pač'and se bezi. To čepo me, — bezi!

Če tebe najdejo — pač'li' seba najdou?

Lionel:

Obranim te.

Ivana:

Nmrla bom, če me' te n'je n' bje.

Lionel:

Sam bi' ti drag?

Ivana:

Nebeska sveta mati!

Lionel:

Si' vidim spet te? Čujem kaj' o' tebi?

Ivana:

Ne, nikdar!

Lionel:

Me' traj' bodi' mi' poroštvo,
da spet te vidim.

(Zane ji meč).

Ivana:

Kaj' se blazen drzneš?

Lionel:

Na evidenci! Saj se vnetnem sli.

D'novs. La. 31. v.

(nestomta).

(D'vle.)

La Hre:

Zivi! Zivi!

Jnovo:

Ne boj se nič, Ivana!

Prigatelji te varajo zelo. - Preglejte Rim?

(to le pride se dunnais)

La Hre:

Gj, ali ne beži tam Dionel?

Jnovo:

Prstite, naj beži, Ivana, čuj!

Previdna stvar gmaganje, vrata Reme

odprajo se nam, in narodu ves

biti naproti. Kravji in radosti.

(Ivana pade v naravo le da Hrijevo, Fastar pade.)

Konec

Četrta dejanje.

(in foplij on tujpinskih svetl)
in vintne pind mit fopljim in mininim, pinter var
lyusa fobim in fobom).

I. scena. (gobor)

Ivana (sama):

Čeiva meč, vsak mirniji bojni,
krvarim bitkam spet in ples sledi.

To cestah vsak veselja glas odmeva,
po cerkvah živo se slavnostno kličei,

zeleni dvigajo se slavoloki,

mramorne stebre venec svoj krasi;

prostora gostom v Remi ni široki,

ki gibrajo kot v reki se potoki.

In em činstvo ustvarja ves to radost
in ena mucl v glavah vesk živi;

kar včeraj se sovraštvo je delilo,

veselje splasno dano se drinji.

Škocki in Frankon se pristera,

ponosno to ime spominja si.

Obnovljen stare krone je sijaj,

in kraj klavira se francoski kraj.

A jaz, ki vstranla sem to krasoto,
brezplačna sem za srce vseh ljudi.
Zpremenilo se je moje srce,
od splošne slavnosti plašno beži.
V britanski tabor se je obrnilo,
k sovražnik pogled ziham krti.
Z družbe lastnih bratov moram plašno
ukrasti se, da skryem, privedo strahno.

Kdo? Jaz? V tih čistem prask res
poraba mozka da se skriva?
Ljudem zemlja v srcu tem,
ker raj žari, da res je živa?
Dejelo svoje sem rešila,
za vojega Boga se bila,
a za sovražnika gorim,
pa venca brez srca živim?
Na čistem solnén se se grejem?

Oj, gorje mi! Kakšni glasi!
Zapeljivi za nbo -!
Vsek spominja glas njepe mi,

godba.

(in Mijske pisarice
Izvanjke niso niti
Izvanjke Malvina
niti).

v vsakem vitim slisko to.

Če bi opež v v. kraj stala,
smrtnim strelom kljn kovala,
sredi ljudi bi vojnik krmim,
vse bi se mi pogrim.

Ti glasovi pa so krivi,
da se mi srce topi.
Golna nivo se v drsi živi
v nežnih žilah njepe ki
ni v solzah se njepe!

(Premer. Tolm bolj živahno.)

Mrti ga: Mar sem to avgla, ko
sem zrla njo v oko? Oj, prej bi bila
preboda lastna proa s smrtnim jeklom.
Sem li kaznjiva ga človečnosti svoje?
Nemiljenje je greh? - Ah, si li čula
človečnosti in milosti glasove,
ko družje vse je meč svoj grtaval?
Zakaj so vstranli, ko valisti
mladenič nežni pravil je za žitje?
Sreč zoryeina! Ker in hči laže
nemiljenje te mi glas miroval.

Zakaj sem morala v tvojimi zreti,
obličje plemenito gledati?

Spogledom tem začelo je globočino,
Onesrečnica! Dvojne slepe dvoje, Rog,
izvesti delo morala si slepa.

Če videla si, Rog te je zapustil
in v gampke pekla si tedaj se vzela.

(Flauto gasirajo, tihla bol se je
poloti.)

Oj, da nikdar, meč pravsi,
v mojih rokah ne bi bil!

Da nikoli v svetem krašu
ne bi dnih se bil glasil!

Da se nisi prikazala,
oj, kraljica sveta, mi!

Vzemi, vzemi svojo kruno -
za njo nimam kaj moči.

Gledala sem v raj odprti,
zela v blaženih oči.

Ali ni je moj na zemlji
in za nebom ne strejni.

Pi li morala izbreti.

mene, da raznašam smrt?

Dem li mekla živo srce
spremeniti v kamen trd?

Ali hočeš razodeti
svojo moč, - dn' lovi sveti
naj ti službo izvise,
ki jih grehi ne težje,
nemirjoci, neobčintni,
ki solze jim ne teko,
ne dekleta ne gna dn' sa,
ne srce to premeško.

Slaj mi mar je vojek osvoda,
kaj li kraljev nek arepir?
Dvce sem nedolžno posla,
v moji dn' si bil je mir -
V knežji dom, v židberje b' rno
potegnila si me ti -
kruvi si ne izvčila -
moja volja bila ni.

2. del
Neža Lorel rastoča, n' b' ena g' rjena. Ko ujezi
Ivano, pohoti k njej ter ji pade obroč

vrata. Naenkrat, kakor bi se na nekaj spom,
mrla, jo vpije ter pade pred njo na tla.

Sorel:

Ne, ne tako! Tu v arabi pred teboj -
Joana (jo lice vzdigniti):

Kaj delas? Kitarini! Kje spozabljaj se!

Sorel:

Oj, pusti me! Veselje sili me,
pred tebe na kolena. - Tve mi v srcu,
vprazniti je mojemu duhu gaj,
kervilnega jag v tibi obožavam.
Ti angelj si, ki v Remo je dovedel
gospoda mi in s kruno ga arencat.
Kar v samem srcem gledala, sedaj
se izvračja. Sprevid slavnostni
pripravljen je, v ornati zlatem kralj,
vsilnelkasi zborani, ki znamenja
moči kraljevske svete bodo nesli.
Od vseh strani se ljudstvo zlepa v cerkev,
glasi se pesem, zvon domi mogočno -
pretežko mi je slavno breme srce!
(Joana jo nežno vzdigne. Neža molči hup
in opazuje Joano natančneje.)

O ti si verno resna, verno stroga.

Postarjaš srce, a ne vživati je.

Srce hladno veslja ne očita;

nebesto slavo gledala si večna

in gemoka vesna čisto pros ne gane.

(Joana ji močno strane roko, pa jo takaj zopet
vpije!)

Oj, da bi bila žena in čista!

Ipak odloži - saj ni vojne več;

pridaj se zopet spolni nežnosti!

Daj se te srce ljubi beče moje,

dobler si strogi Palati podobna.

Joana:

Kaj hočeš, da storim?

Sorel:

Odloži meč

in ta oblep. Ljudem se boji

v srce, pokribo z jeklom, vstani.

A bodi žena le, pa jo očita?

Joana:

Sedaj naj o glazim vrojje? Sedaj?

Srce si v bojni smrti razgalim

Sedaj - oj, da oblep se dem bi

bramblo me pred mano in ravnostjo!

Sorel:

gra, živino le ljubi! Plemenito
srce, srce slavi in junaštvo,
je vrsto zate v svetem čivostu. Oj,
lepo je vedeti, da ljubi vas
junač, - se lepše, ljubi ti junaka.

(Ivana pogleda v sličinu v stran).
Sovražje ga? - Ne, ne! Le ljubit
ne moreš ga. - Kako ti ga črti la?
Le mega se črti, ti vzame nam
ljubince; ali ti ga nimas. Mir
prebva v srcu ti. Oj, da ne črti!

Ivana:

Zaluj naš manj, naš osoto moj!

Sorel:

Kaj moglo manjkat. ti tvoji sreči?
Oljinto si spohvila, prosta je
Frevojca, kralja zmagovalno si
privedla v Reho, slava te obseva.
Čusti se, klampe se ti srečen narod,
vsa neta tetai slavo, čast, pojo,
na slavnosti danajni si boginja;
in kralj in kruna ne obide svetle, se,
kot ti.

Ivana: v

Oj, da pogrezniti bi mogla
se v zemlje najtemnejšo globocino.

Sorel:

Kaj to? Kaj čudno te tako pretresa?
Kako naj svo korno dvignil bi pogled?
Ka dan, če ti oči rohesās plasin?
Kaj jaz zardim, ki poleg tebe malo
se čintim brez moči junaške in
do toje se vsame ne povzdignem.
Kaj li ti vso slavo priznam? Glej, slava
ni dovoljne čast, obnoljen spaj
prestola, ljubitvo zmago slavno čivostu
slabotnega srca mi ne zarima.
Le eden izpolnjen je to srce popolnoma
popolnoma; in le za eno čivostu
je v njem prostora: In je obožaven,
to ljubitvo njeja blagoslovča, njem
prepeva slavo, njem srce cvetje.
In on je moj, ljubimec moj, le moj!

Ivana:

Oj, ti si srečna! Blažena si ti!
Kjer ljubi ve, tom ljubi ti. Kce
lahko oipre, blaženstvo na ves glas

po svetih razglasih, hričdem pokanješ.

Drogane god je god hričezni troje.

Tse nestenitno hričetro, ki se v mestu
je zbralo, kerkor vode v nojni, čuvstva
je trojega deljno in je presrečje.

Vesper njuhov je troj in troj njuh vene,
veseljmar radost. Troje je veselje,
ki hričro solnce, ki vse presrečje,
hričezni troje naj je vse, kar vidi.

Sorel (jo objane):

Oj, blaženost! Tosem me ti razjimes!
Kotla sem se; ti roznas hričezen.
Kar čitim jaz, izrekaš ti. magovno.
Plahost in strah iz srca mi izginja,
ki ganljivo k tebi breperi —

Jvana (se ji iztrga iz objema):

'Lapniti me! Odkreni se od mene!
Blizina moja te omadežuje.
Oj, bodi srečna, nujdi! Vnočni temi
me pristi, da nesrečo, grozo, strah
v njej skrivam —

Sorel:

Plasiš me! Nerezimljivo
je to mi vse. A morda nisem te

umela — verno temno troje bisti
iganka mi je bilo. Kdo razjime,
kaj troje sveto srce, kuje dnse
občutke nezne plati in mri!

Jvana:

Ti sveta si in čista! Pa bi mogla
pogledati mi v dno srca, palmla
sotražmo nevesto bi od sebe

Jvana (Juvos, kn Chatel in La Hire z Jvanino za,
stavo). 2 3

Juvos:

Hoj! Vodja zmagovalni
Jvana, tebe ročeni. Tse je
prpravljeno. Kralj nas pošilja, da
pred njim zastavo nesemo. Ti
pridržiš vrst. knezov se, naj bližja
do kralja bsi korakala v sprevedni; Triumfalnem
on ne taji, on boče da vse svet
sporna in prica, da zastava troja
je slava tega znamenitega dneva.

La Hire:

Ti je zastava. Vzemij jo, devica!
mše hričetro čaka, obrani es vsi trezi.

Jvana:

Pa vodim jaz? Zastavo jaz naj nosim?

Princ:

Kdo drinji pač bi tega vreden bil?
Kje roko čista je dovolj za to?
Ti si nosila to svetinjo v bujni,
ponesi jo na poti radovanj!

(La Hure ji loče vroči k zastavi, ona se
strese in se odmakne.)

Juana:

Proč! Proč!

La Hure:

Kaj to? Mar plašiš se seraj
zastave lastne? Le poglej jo vendar!

(Pogrnje zastavo)

Zastava je, ki z njo si zmagovala,
na njej nebeska kraljica je v sliki,
nad zemsko oblo plava bajno čudo;
fako te ja učila sveta mati.

Juana:

(Pogleda tja in se instraši).

Da, ana! Taka se je prikazala!

Kako me gleda jezno nje oko,
kako se svetiplamen prva v njem!

Sorel:

Zvedena je: Zavedi se, Juana!

~~Kar vidim, vidim. Slika te
človeške to je njena, ali sama
nevidna nam v vsavak rajskih žipe.~~

Juana:

~~Prestrašna, se li prikazujes spet,
da bitji tvoje roko? Kaznij me,
nič mi, vse tvoje strele stresi
nad mojo glavo. Prelomila sem
zavezo, oskrnila tvojo svetost...~~

Princ:

Gorje! Neblage, strasne so besede!

La Hure:

(zaviden in Chatel):

Li imete razbujenost to čudo?

in Chatel:

Kar vidim, vidim. Davno sem se bal.

Princ:

Kaj pravite?

in Chatel:

Kar mislim, se ne smem
izreci. Bog daj, da bi kmalu to
kancano bilo, da bi kralj bil kronan.

La Hure:

Kaj je li groza, ki od te zastave

vzhaja, lebe pograbi la glaj.
Inglj naj pred tem gramenjem trepeče,
ki grozilo je sovražnikom Francoze,
milostno pa meščanom merim gvestim.

Luana:

Da, prav imao. Prijatelj em je vrilo,
trepet razširja med sovražniki,
(Čuje se koračnico za kromaje.)

Imots:

Idaj vzemi prapor. Sprevid slavnostni
zacevja, dragocen je vsaki tip.
(Po vili ji da gastero, katero nerada
vzame in odide. Ter ji slede)

Premena

Prvi trg pred stolno cerkvo.

Ozarje je polno gledalcev, izmed katerih
stojijo Bertram, Clairde Marie in Etienne
v opreuzi, pozneje Frédéric Margot in
Loïseau.

Že daljave se čuje kraljevsko koračnico.

Bertram:

Čuj godbo! Oblizajo se že. Kaj bo
sedaj najbolje? Ali stopimo
tja gori, ali se merijemo
skoz množico, da vidimo ves sprevid?

Etienne:

Prenti se mi nro. Vse nitce
so polne hrdstva, jezdecov in voz.
Če stopimo tu k hišam, vidimo
ves sprevid v mrini.

Slavnostni sprevid.

Prvi koračajo viralci na floute in oboe; belo
oblečeni otroci z vejicami v rokah slede; no,
tem dva glasnika. Taj darDarjev, nrađne
osebe v službeni opravi; dva maršala s
kraljevsko palmo, langiridoki vojvoda

g mečem. Trnovo nosi žezlo; drugi veliki kasi
s krono, državnim jabolkom in s sedmimi
palci; drugi z darovi. Potem vitezi v opna,
vi svojih redov; ministrianti s kaptulnic,
dva škofa z ambrilo, nadškof o krožem.

Tedaj Ivana z zastavo, glavo ima
priklonjeno in njeni koraki so negotovi.

Hojo sestre opazijo, se začudijo in veselo.

Med sledi kralj Karol rod baldahinom,
ki ga nosijo štiri baroni.

Za njimi dvokljani, končno vojaki.

Hojo njegove sprevo popolnoma v cerkvi,
hitro slavnostna koročnica.

Margot:

Si videl sestro

Clair de Marie:

To v oklepni glatem?

Ki je pred kraljem stala z zastavo da!

Margot:

Ivana, naša sestra ko je bila.

Louison:

Poznala pa nas ni. Spetila ni,
da so ji blizu prsa njeni sester.

Na tla se gledala in blede je;
in besla se je pod zastavo. Nisem
se veseliti mogla zanjo.

Margot:

V sijajni in krasoti. Korej sem
uzela svojo sestro. Kdo bi bil
le v sanjah mislil, takrat, ko je se
po naših gorah avijo čredo pasla,
da jo ugledamo v svetlobi taki!

Louison:

Pietove po sanje gledaj resnica,
pred sestro v Remi snu se klanjale.
To cerkev oče naš je v sanjah gledal
in vse se je spolnilo. Ali oče

je videl tudi žalostne punke:

Oj, strah me je, ker jo veliko vidim

Bertram:

Kaj tu stojimo? V cerkev pojimo,
da vidimo dejanje sveto.

Margot:

Res.

Tam notri moriva sestri prečamo.

Louise in gđaj

Govorimo jo videli. Vrnimo se
domi.

Margot:

Kaj ne da jo pozdravimo
in govorimo z njo?

Louise:

Saj mi veš naša.

Taj prostor njen med knezi je tu kralji.

A kdo smo mi, da bi se sili,

bahaje se, pod zlatke njene slave?

Saj je doma že tuja bila nam.

Margot:

Mar se nas bode sramovala gđaj?

Bertram:

Je kralj se ne sramuje nas. Prijazno

pozdravljal je najnižega med nami.

Naj se povzpela je v višavo slavo,
kralj je le sovj. -

(Trambe in kralji gđone v cerkev).

Clairde Marie:

V cerkev gđaj pojimo.

(Vidijo v ogledalu in se ogledajo v muziki.)

Thibault pride v črni obleki. Raimond mu sledi in ga
skriša zaščitovati.

Raimond:

Tocakajte, Thibault! Varnite se.

Nagaj! In so veseli vsi ljudje,
a naša tuja prazna jim kali.

Bejimo hitro! Zapustiva mesto.

Thibault:

Si videl li nesrečno moje dete?

Si li jo prav pogledal?

Raimond:

Trsim Vas!

Dejiva!

Thibault:

Njene noge so se tresle.

Bled, ropacem bil je njen obraz.

Nesrečnica je čuti svoje stampe.

To je trenutek, da si rešim dete.
Parabim ga.
(Hoče oditi.)

Raimond:

Glej, kaj se dogaja?

Thibault:

Čimprej jo ločim in iz sece
lažnjive jo iztrgati; po sili
povedem ti, da jo nazaj, ki ga
je zapustila.

Raimond:

Oj, premislite!

Ne pogubite lastnega otroka!

Thibault:

Tagi mi Timplo, da živi le dnisa!

Juana plane brez zastave iz cerkve. Ejinstvo se
zbere okrog nje, obogrije jo in poljubuje njeno
obleko. Tudi te stvari se gadržane u oziidni)

Thibault:

Glej! Ona! Blede tam hiti iz cerkve,
poti jo iz svetovnega strah in groza.

Ta, ki je bogja od tebe, ki se vedaj
nad njo se grozno izviranje.

Raimond:

Zacetek Spremlj.

Ne morem spremljati nas več. Postal
sem nra poln, a kuge poln odhajam.
Nyl sem zopet vaša kcer, pa cutim,
da mi je izgnjena glaj za vedno.

(Druge na eno stran, Thibault na drugo.)

Juana:

(se je obrnila hrd detva in prve v spreje.)

Obstanka mi - duhovi me poče!
Kob gram domi v viko mi orgelj glas,
podira se nad mano cerkve krov,
pod molo nebo moram bežati.

Taveliči sem zastavo zapustila,
nikdar se se je roka ne dotakne.

Kob da bi bila - kakor v blede samak -
opazila predragi sestri dn,
se mi je zlelo. Oh! Protazen le
je bila nerešična. Daleč, daleč
ste pač, neosegljivi kakor sreča
mladostnih lež in kob nevolnosti moja.

Margot (prosloni): a nevinosti me!

Ja, res! Juana je!

Loison (ji pohiti nasproti):
Oj, moja sestra!

Juana:

Ne raje torej! Te oče, sestri moji!
Objemam rajni, Loison in Margot!
Vrnite mi tujci, ljubečta polni, saj
prigremam k sebi zvesta, prva sester!

Margot:

Se vas pozna; se nam je dobra sestra.

Juana:

2. Ljubezen vas privaja iz daljave
in ne jezite se nad svojo sestro,
ki brez slovesa vas je zapustila!

Ta oče - je liž vami? Kje li je?

Takaj se skriva in se me ogiba?
proč se ukryva?

Margot:

Očeta z nama mi.

Juana:

Ne. Noče li
otroka videti? In blagoslova
ne pije mi?

Loison:

Ne se, da sem sva sli.

Juana:

Ne se - Takaj? Ljubezen oče. Kolci te -
v klat gledati - povejte, kje je oče?

Margot:

Atkar si proč -

Loison: (jida znamenje)

Margot!

Margot:

Je oče naš
prav tujen.

Juana:

Tujen?!

Loison:

Podlaži se.

Saj drisov, polno slitenj; nač poznar.
To mi povem, da si srečna, bo
spet zadovoljen in krepek kot prej.

Margot:

J, saj si srečna! Da, saj moraš biti,
ko si tako velika in pščna.

Juana:

Da, srečna sem, atkar vas vidim, slišim
atkar vaš molli glas me spet spominja
na prave brate ljubečnega kraja.
na dedinu otcovkou

~~Ko sem po naših gorah ovce pasla,
sem bila srečna kakor anisa v najni. x
Ne more to li biti spet tako?~~

(Zakurje lece na Louisovih prstih. Claude
Marne, Etienne in Bertram se pritojujejo in
ostanejo plačljivo v daljavi.)

Margot:

Le sem, Etienne, Bertram in Claude Marne!
Juana ni prevezna. Mla je,
priznava govori, ko ni dar prej,
ko je doma se bila v naši vasi.
(Prvotopnja ni ji bojejo podati roke. Juana
jih prepo gleda in se zatopi v globoko za,
čudenje.)

Juana:

Oj, kje sem bila: Max so vse to brle
le dolge sanje, na sem se zbudila.
Sem li iz Jam Pemra prv? ete, ne!

Zaspala sem pod čarovnim drevesom,
a glaj bedim in si ste štiri krog mene,
prikazni dobro znane, meni mite.

Sanzalo se mi je o kraljih, bertkah,
o bojnih grozah; sence čudovite
so plavale pred mojim specim dnkom.

Girahno sanja se pod tem drevesom.
Kako bi pristil Pemra si - ni jay?
Ne, Jam Pemra msem zapri stila.
Recite: ne! Odpreselite me!

Etienne:

Tac, v Pemra smo. Sanzalo se ti ni
o teh dogodkih. Tse si dovolila.
Ozi se le ni samo se spoznaj,
potinaj glati svoj oklep blivčici.
(Juana dvigne roko na prsa in se
intraši.)

Bertram:

Imojih rok sprejeli ste celavo.

C. Marne:

Ni čudo, da se xdi sam vse to sanja.
Kar ste storili, ne bi mi r samjak
se nujlo čudoviteše zložiti.

Juana (hitro):

Beljimo! Mno! Zrami grem domov,
v domaco vas, v acetovo narvoje.

Etienne:

a očuv klin.

Oj, pridaj nam!

Juana:

Ej, letos to me driga!

vrsko nudi gostilne. Slabo, malo,
stručje me poznate vi, a vi
me ljubite, ne obožavate.

Margot:

Če to krasoto bi zapustila?

Joana:

Od sebe videm lep, ki ga črtim,
ki loci to srce d'vaskih src,
in avce naš grem kakor v prejšnjih časih.
Stigila bodem vam kot prosta dekla,
pokoro strogo bom si nabijala,
ker sem nad vas se dvignila prevezno.

Kralj pride iz cerkve v ornatih. Neža, navdoh,
Brignin, Dinoro, La Hire, In Chatel, ritezi,
dvorjani, ljubljeni.

Glavni (se večkrat ponavljajo):

Bog živi kralja Karla sedmega!
Trombe. Kralj da znamenje, glasnik
in kajenje mir.) | Kacetek.

Karol:

Moj dobri narod! Hvala za ljubezen!
To kramo, ki nam Bog na glavo je
posadil, - meč jo je prelubil v bojni,

meščanska droga kri jo je obšla.

A v miru naj jo oljka zljaj avzje.

Vsem hvala, ki so se za nas borili,
a odpuščanje vem nasprotnikom.

Izkajal Bog je milost nam, in prva
beseda kraljeva naj bo de: Milost!

Ljudec!

Bog živi kralja Karla dobrega!

Karol:

Od Boga samega naj vsi jeza
dobivajo francoski kralji krono.
Mi pa smo na vili in način iz rok
dobili jo njezovi milostivih.

(Joana)

Pa slanka božja tu stoji, ki vam
vmita kralja je, dečica krone,

in strla jarem knje si ranje

Feniš svetomni, ki varnik je

dežle, bodi nje ime enako.

In njeni slavi naj altar se dvigne.

Ljudec!

Slavi, reševalni slava, slava!

Karol (Joana):

Če si vojna kakor mi, človeško,

rovej, kaj more prečno te storiti.
A če je donosna tvoja gori,
če ~~ganske ognja napakega v devičnem~~
~~telesu krpel, osvobodi nam~~
čutila in razjasni vid oči,
da vidimo prikazen tvojo svetlo,
kakor nebo te vidi, in da v prahu
ti božjo čast izkažemo.
(Sploten molka; vse oči so raupo in rdeče).

Truma (gledarica):

Moj oče!
Thobant (stopi ravno med njo.)
priide naprej.

Glason:

Njen oče!

Thobant:

Da, njen sin, bedni oče,
~~ki jo je ~~svatost~~~~, pa ga božja sodba
priganya, da zatoži lastno hčer.

Trigun:

Gla! Kaj je to?

Di Chatel:

Strahno se bo zolamilo.

Thobant (kralj):

Z močjo nebeske memo, da si rešen?

Izginjani knez! Zaslepljen narod!
Rešila te nimetnost je peklenška.

(~~Kaj se ~~intraerjo~~~~).

Truma:

Mur nož nori?

Thobant:

Ne jay, a ti si blazen, kralj!
to ljudestvo in ~~la ~~napis~~ ^{moj} ~~truf~~ in vsi,~~
ki mislijo, da gospodar nebeski
se razoteva po dekletni prustem!
Naj vidim, hoče li očetni v lice
se trditi. laži sleparstvo drzno,
ki z njim je kralja varala in narod.

Vinem Trujnsenega tam gori:

Če sveta si in čista, odgovori!

~~Sploten molka. Kaj gledajo na njo. Ina stoji
nepremično.~~

Sarel:

Moj Bog! Kolci!

Thobant:

To mora nas, ko čuje
sine prestrašno, ki v peklenstem brezmi
celo razširja grozo in trepet.
Svetnica ana, od Boga poslana?

Pa, na prokletem mestu, kam pod krasotom
zakarantim, kjer se od davnik časov
dihovi zli pragnipejo svoj god,
je bila stvar nymidlena. In tam
prodala je hridici del nesmrtni,
da jo vendar s kratko zemsko slavo.
Naj roko golo vam pokaze. Vipe
se ridi tam, ki soton jih je vbovel.

Prigovor:

Strahota. — Pa očeti mora se
verjeti, to pričuje proti hčeri.

Prigovor:

Ne! Ne verjete blaznemi, ki sam
se skrini v svojim lastnem detetu.

Larel (zvanj):

Govori vendar! Malpa končaj nesrečni!
Verjemo, zanjamo ti čvrsto.
Zy svojik naš beseda, ena le
nam bo dovolj — a le govori! Pojbo
imici grozno. Reci le, da si
nedolžna in verjemo ti vsi.

(Joana stoji nepremično. Steja se v gozju
odvina).

La Hire:

Prestrahena je. Groza in zmedenost
zaprata ji nista. Taka tožba
pretrse pač lahko nedolžnost trdi.

(Probleja se ji).

Ohrabri se, Joana! Glej, nedolžnost
ima besedo zmagovalen pogled,
ki kakor blek obrekovanje vniči.

Pronosni jeziki dvigni se, oziroma se,
kajmij hudaobni dvom, ki ti krepost,
amadejzije, da ga bo de sram.

(Joana stoji nepremično. La Hire stoji nazaj.)

Prigovor:

Kaj plaši narod? Kaj pretresa kneze?
Nedolžna je, jaz jamčim za njo
s kneževsko častjo. In — rokavico
vam vrgem v težko pod nože. Kdo
se nipa, gršnico jo zvati se?
(Močno zagrumi. Tsi se prestrašijo).

Thibaut:

Prin Oziro, odgovori, ki grmi.
Dovej, da ti nedolžna. Reci nam,
da v svojem srcu ne prebiva vrag.

Priglasje in močere zagrovi; ljubestvo zblezi na vse strani.)

Priglasje:

Daj varuj nas! To znamenja so grozna.

Fr. Chatel (kralj):

~~Karl Tajdino, kralj: Dejimo o tega kraja.~~

~~Nadškof (Goar):~~

Timem božjem vprašam, te: Koliko li, ker čutiš se nedolžno ali krivo?

Če prvega zate groma glas, dostakni se tega križa; daj nam znamenje!

(Ivana stoji nepremično. Grom se ponavlja.)

Kralj, Neža, nadškof, Priglasje, La Hire in Fr. Chatel od sejo.)

Priglasje:

Nevesta si mi - v tebe sem verjel, ko sem te prvič videl, kakor zdaj.

Več ti verujem, kakor znatom vsem, več kakor gromu glasnemu nad nami.

Spregnom v plemeniti svoji jezi, zavelna si nedolžnosti; odklanjaj odgovor na sumnjive nepravice.

Prezrnaj! Ali meni se zaupaj.

Nikolaj kreposti mi sem ti sumnjičil.

Ne reci mi besede, nočno le podelj mi znamenje, da v nojo noč zaupaj si v pravico svoj svet.

(Tajdino ji roko; ona se strese in odvrne. In obstoji v grozi.)

Fr. Chatel (se vne): od spredaj

Ivana d'duc! Dovolil vam je kralj; da nesto brez navloge zapustite.

Odprta so vam vrata; brez strahu ste pred žaljenjem. Kraljev mir vas ščiti.

Tajdino z mano, Priglasje, ker čast vam brani, in osladi. - Kakšen konec!

(Ivana. Priglasje se slekne, pogleda se s kraljem Ivano in odide. Ina ostane trevstetk sama.)

Poltem pride Raimond in jo opozori - Tihi. bol. Kralj pri stopi in jo prime za roko.)

Raimond:

Poreboste la hip - tu moja roka.

Pavedem vas - vse in lice so prazne.

(Koga opazi, da proso znamenje življenja in čutenja. gleda ga sprejo, potem se ožre prvotno. Tedaj ga prime za roko in odide.)

Testo dejanje.

Divji gozd, v delavi oggareke koč. Popolnoma
temno je. Kvevo gmeure in bliskanje, vmes
streljanje.

Ogljar in njegova žena.

Ogljar:

To je nevkto strahov to grozna,
nebesa hočejo sgliti se
v govečih rekah, in ob belim dnevi
je noč, da bi lahko se zvezde stelo.

Ho da je rekel izgnocen, divja
vihar, se krese zemlja, in vetovi
dreves priklanjajo se, pokajo.

Ja grozovita vojvška da sam gor,
ki se zverjaj blagosti nauči,
da krotko se v blagoh svojih skriva,
ne more ustaviti med ljudmi
murni. Moje trljene vsehaja se
se slivi glasno pokanje topov,
tako sta blizu si sovražni vojski,
da ji le gozd deli in reško nro
pravava groza spet lahko gačne.

Žena:

Varuj nas Bog! Saj je sovražnik že
tepen bil in popolnoma razpršen.
Kako da nas na novo spet plase?

Ogljar:

Tako, da ni pred kraljem več strahu
Ikar je bilo dekle čarovnica,
pa nam peklenskih nič več ne pomaga,
že vse nazaj.

Žena:

Čuj, kako prikaja z mojimi. Začetek

Perionov (vred 2 zvon):

Ti vidim koč. Pred nevkto besno
ti napleva zavetje. Tmurni ste
že nečloveško. Tri dni blodite
okrog, ljudij se plašno ogibaje
in korevine so vam bile hrana.

Tolka!

(Vihar pojema, gjasni se).

Novmljeni oglarji tu žive.

Ogljar:

Tacitka ste potrebni, se mi zd.
Kar revščina vna, o tem vam postreže.

Žena:

Devica nežna — pa orožje nosi!

Ej, da, sedaj živimo v hišah, Easth,
ko tudi gemi snigi čvrst oklep.

Kraljica sama, Trabean, se reki
v sovražnem taborn z orožjem kaže;
devica neka, preta hči ovčarja,
pa se za kralja našega je bila.

Igljar:

Kaj govoriš! Prinesi v okrepilo
rijace knipo tritnemih depletih.

(Zena odide v kčo).

Raimond:

Zadaj vidite, da mi ves svet brezsačen,
v priščar se živijo blage dnse.

Ravnajte se! Nihar se je polegel
in v gam mira polnce tam zaleja.

Igljar:

Nar ste na potni k kraljevi armadi,
ker ste v orožjih? - Čuvajte se razno.
Trav blizni tu kaže je anglezki tabar,
sv gozti tudi se pade njih cete.

Raimond:

gorje! Kaka nai tu pobegneta?

Igljar:

Kaj sin porrne kmaln se v mesta.

Po skrivnih potih vas nosi on
in vaša božeta. Mi tajne stese
ne poznamo dobro.

Raimond (Joani):

Odložite meč
in la oklep, ki vsem ljudem je znan
(Joana maje z glavo).

Igljar:

Dekle je žalostno. - Čuj - kdo je to?
(Zena privese ož kočje polno knipe. Igljarjev
fant se prikaze.)

Zena: Nari fant je, ki ga pričakujemo.
(Joani):

Narijte se! Naj Bog vam blagoslovi!

Igljarjev oin (je ostro pogledal Joano, ki je ravno
knipo dvignila k ustom. Spozna jo, privesti,
ter ji siloma odloči knipo d'nd.)

O, mati, mati! Kdo je tu pri vas?
To orleanška carovnica je!

Igljar in žena:

Tomagaj Bog in milostiv nam boži!
(Oskrivajo se in zbeže).

Joana (s mirno in blago):

Glej, plati mi sledi in vse beži

x
oklep
v orožjih
se govori
oklep ne
izostane
in prične
Igljar.

pred mano. — Pajdi, skrbi zase sam.

Raimond:

Naj zamistim vas? "Zdaj?" In kdo vas spremlja?

Juana:

Brez spremstva nisem. Ali mišči stisla
grmečja nam menoj? Isoda miša
me vodi in do cilja bom prispela,
ne da ga ročem. Pajdi brez skrbi.

Raimond:

A kam bi šli? Angleži tri stoji,
ki so prisegli strahno vam osveti —
a tam so naši, ki so vas prognali —

Juana:

Zadelo me ne boje, kar ne moram.

Raimond:

Kdo naj vam roče krane, kdo naj brani
zverin vas in ljubež zverinske divjih?
Kdo naj vam streže v bedi in boleyni?

Juana:

Zeliscà vsa poznam in korenine;
svče so naučile me, ločiti
od dobrega trupem; leh oblekov
in zvezdic pretanje razinem dobro,
Grmečje skritih gorstih virov čujem.

Človek malo treba, da življenje
bogato je v naravi.

Raimond (jo prime za roko):

Moček li

se spokoriti, spraviti se z Bogom,
povrniti se v krilo svete cerkve?

Juana:

Ti torej tudi misliš, da sem kriva?

Raimond:

Ne morem li? Mar mi vas nista priznaval?

Juana:

Ti, kisi v ledo mi sledi — ti, bitje
edino, ki je gvesto mi ostalo
ki mene se oplene, ko ves svet
me je zavrgel — vendar misliš, da sem
zlodejka, ki Bogu odpove?

Raimond (molči):

Oj, to je brško!

Raimond (v čudu):

Mar v romci niste
petlenška carovnica?

Juana:

Carovnica!

Raimond:

Vse čisteje neštete izveršili
z močjo nebes ste mi svetnice božje?

Juana:

Kako dringace!

Raimond:

Vendar ste molčali
na tozbo zlo! In govorite, a
pred kraljem ste molčali kakor greh!

Juana:

Osodi sem molče se podložila,
ki Bog, moj gospodar, jo je dolečil.

Raimond:

Očetni mi ste se napeti mogli.

Juana:

Kar pride od očeta, božje je;
očetovska bo tudi izkušnjava.

Raimond:

Nebesa pričala so vašo krivdo.

Juana:

Če govorite nebesa, jaz molčim.

Raimond:

Očistila bi vas beseda eva, ~~in~~
a vi ste svet pristili v grozno zmoti.

Juana:

To zmoti mi; osvoda to je bila

Raimond:

Nedolžni ste trpeli ves sramoto
in vaša notna nivo potokila!
Iskupen sem in dnša mi trepeče,
srce se mi obrača v prah zdaj.
Besedi vaši blagi svet sernjem,
ker težka bila vera je v krivico.
A kolo naj sanja, da srce človeško
molče grozoto tako vetripi!

Juana:

Poslanika lasti mar bi zaslužila,
črne bi Bogu se slepo nidal?

Takoj je v meni. Tride naj karkoli,
slabosti vsem si nobene svesta.

Raimond:

Tajdiva hitro, hitro, vsemu svetni
da razglasiva zdaj nedolžnost vašo.

Juana:

Škor mi je amerel, bare vozel rešil.
Le kadar zrel je, pade plod osvode.
Trisel bo dan, ko bolem zopet čista,
a ki so me zavrgli in vobekli,

spoznali bodo svojo težko gnoto
in solze bodo tekle navzmenoj.

Raimond:

Kolče naj'čakan' da slišaj bi slep -

Juana (ga neznans primc za roko):

Ti vidiš le, kar je v stvarih naračono,
slabost zemeljska pogled svoj kali.

Jaz sem nesmrtnost gledala z očmi;
ni las ne pade z glave brez bogor -

Na nebni Tom zahaja solnce, glej!

Tako gotovo, kakor speh rjive,
se nič dan neizogibno pride

5. scena
(Kraljica Isabeau s vojaki se prikaže v ozadju.)

Isabeau (sega odrom):

Ti vodi pot v angleške vojske Labor.

Raimond:

Gorje! Sovražnik!

(Vojaki nastopijo, opazijo Juano, ter se nestrta,
se in nima krejo).

Isabeau:

Ej! Kaj stojite?

Vojaki:

Varuj nas Bog!

Isabeau:

Mar plaši vas pošast?

Pre li vojaki? Strahopetneži!

(Isabeau se skozi čete in se zlekne, ko opazi Juano).

Kaj vidim? Ej!

(Isabeau se zbere in ji stopi naproti):

Waise! Moja si
jetuica!

Juana:

Da!

(Raimond zbeži obnpan).

Isabeau (vojakom):

Uklenite to ženo.

(Vojaki se plašno približajo Juani; ona jim
poda roke, katere ji grečejo.)

To torej je mogočim, živim strah,

ki vaše čete je podil kot ovce,
a zdaj se sama rešiti ne more?

Mar dela čunda, kper se ji veruje,
a sreča li moža, postane žena?

(Juana):

Zakaj si zamislila vojsko? Kpe
je živost, tvoj vitez in gasčitnik?

Juana:

Prognana sem. *sem prognana!*

Isab. (se gabi):

Kaj? Si prognana? Si?
Lanphin te je prognal!

Juana:

Ne vprašaj. Zdaj
sem v tvoji roki. Rabi svojo moč.

Isab.:

Prognana, ker si ga rešila brezna,
ovencalav mi glavo v Remi s kruno,
kraljestvo mi francosko izročila?

Prognana! V tem spoznavam sina svet.

Odvrti jo v tabor. Vojaki pa
pokažite pošast, ki je obrabila.

Oj, carovnica? Ova? Ves men car
je vaša praznovernost, in plašljivost.

Le blazna se, ki se je zrtvovala
za kralja, in sedaj kraljevsko plačo

dobiva. *Recite jo!* Lioneln, da smo pošast ujeli.
Da mama pošiljam zvezano ^{tu} mojemu srečo Franko,
a sama kmalu pridem.

Juana:

O Lioneln!

ta sem pride.

Nbij me, preden tja me pošlje!

Isab. (vojakom):

Zapoved izvožite. Hajd! Naprej!
(*odide.*)

Juana:

Angleži! Ne trpite, da vam živa
ničem izpod roke. Načinite se!
Meč v roke! V mojem srcu naj se barva.
Pred nože vojki mrtvo me vlečite.

Tam stite, da sem pobila vam
brez milosti tovarišče najkobe,
da cele reke sem prvi angleške
prehla, in sinovom kraljicam vašim
vrnitve radostne inkroula dan.

Načinite se sedaj! Nbijte me!
Imate me; slabosti moje čas
ni večer.

Vadja:

Slušajte zapoved svojo!

Juana:

Mar mi nesreča na vrhuncu se?
Svetnica grozna, težka ti je roka!
Zavržla si me mar popolnoma?
Noben se bog ne angelj ne prikaže.

Vsa črta spe - nebesa so zaprta.
(Sled vajakom).

~~Stolp~~
Stolp z otvorom zgoraj.
Juana. Lionel.

Nastolp (maglo ustaj):

Ljndi ni več mogoče inkrotiti.
Devree smrt galteva tesni narod.
Laman se bravnite. Nbyte jo
ni neno glavo vzroke iz line.
Le nena kri zavovaji armado.

Isab. (prve):

Nastavljene so lestve za naskok.
Zavovajte ljndstvo. Ali naj
pocakamo, da stolp poderejo
besneci, in da vsi propademo?
Irtovajte, cesar reciti ni moči.

Lionel:

Najle besne! Naj blazni tulzjo!
Nočan je stolp. Pod razvalinami
pokapljem sebe, preden se nizam.
Juana, odgovori! Dosi moja
in proti vsemu svetu te zasčitim.

Isab.:

Oj, ste li moj?

Lionel:

Zavrgli so te tvoji.

Probojna si dolžnosti vseh do zemlje,
ki tebe vredna ni. Ti strahopetci
te smrbijo, na hipno zapinete;
ne npoj se v boj za tvojo čast.
A proti tvojemu in svojemu
se narodni postarim zate gaj.
Nekoč si pokazala, da je drago
Lioneljeve moje tebi. In sakral
sem v hitem boju bil sovražnik tvoj.
Sedaj pa sem odini ti prijatelj.

Juana:

Sovražnik naroda si mojega.
Med nama nič ne more biti skitnega.
Ne ljnbim te. Ne morem. Ali če
je v tvojem srcu činstva zame, naj
rešter narodom prinese. Tojako
otvedi proč iz moje domovine,
izroci kljnee pridoblemk mest,
porvni plen priropan, in getrike
izpusti ter poruke mira pošlje

k nam za svetost pogodbe spravne.
V imenu kralja ti ponujam mir.

Isab.:
Kakovik hočeš zakan nam dati?

Jovana:
Ob časi stori, kar storiš morai.
Nikdar ne bo Francija v vašem jarmu.
Nikdar, nikdar! Armadi vaši prej
bo grob prostvan. Najplemenitejši
jinnaki so vam parli. Mislite,
da varno se povrnete. Taj moč
in slava se vam nikdar več ne vrne.

Isab.:
Prebdate li kljnbovanje blazno?

~~Stotnik (prihit):~~
~~Fastari, vojni, nas čete v vrsteh.~~
~~Francoski prapori se bližajo,~~
~~blitci po vsej dolini njih prozje.~~

Jovana (navdnoena):
Francoski! Oj! — Zdaj, Anglija porovna,
Isabeau na bojno polje! Zdaj je čas jinnastva!

Fastolf:
Vrati svojo radost, blazno dekle!
No dan konca, ne bo več tebe žive.

Jovana:
Moj narod znaga — jaz pa bom umrla.
Jinnakom mi več treba moje roke.

Lianel:
Mekinjnehem se rogam. V bitkah smo
jih dvajsetih pognali pred seboj,
ko ni jinnakinja se z njimi bila.
Ves narod, razven ene, zamčnem,
a rjo pognali so. — Oj, Fastolf!
Pripravimo jim dan, kakor takrat
na polju pri Cregni in Poitiersu.
Kraljica, ostanite pri devici
na strogi tni, dokler ne bo končano.

Pretim vam v brambo pedeset jinnakov.

Fastolf:
Sovražnik naproti naj hitimo,
a blazna naj ga trblom nam ostane?

Jovana:
Dojio se žene zvezane?

Lianel:
Jovana!
Obljnk mi, da se ne oprosti!

Jovana:
Edina moja želja je prostost.

Isab.:

Naj trojni jo okovi vežejo!
Z žulpejem jamčim, da nam ne pobegne.
(~~Skjtnimi verigami ji oklenejo telo in roke.~~)

Liouel (Joana):

Ti hodeč, sliši nas na to. A se
je čas. Idreci se Franciji, našo
zastavo dvigni in svobodna si.
Kli zdaj groze, ti bodo questi slinge.

Fastolf (vojna):

Naprej, moj vojja!

Joana:

Škoda je besed.
Truhajajo Francozi - brani se.
(~~Čuje se trombe Liouel arhiti.~~)

Fastolf:

Haljica! Halj storiti, dobro veste.
Če bojna sreča zoper nas odloči,
Če naše čete v beg -

Isab. (potegne to Dalo):

Ne bojte se!

Liouel. Če na demno, ne vidi tega živa.

Fastolf:

Yes, kaj te čaka! Koli zdaj za srečo

francozkega vojvode.

(~~Isab.~~)

Joana:

Ja, to bodem!

Nikč mi tega ne ubrami. Čuj!
Horacina je bojna naših čet.
Kako mi v srcu gnajo obljube! 2
Poguba Angliji! Francozom gnajo!
Naprej, jnaski! Blizni je devica.
Pred nami ni ji moči ussti.
zastave; v sekuti je okoli zdaj.
A prava dviga dnša se iz jece
na kralj glasne vade bojne pesmi.

Isab. (prevelim vojaki):

Povzmi se gor, poglej na polje tja,
povej kako se bitka tam razvija.
(~~Vojaki se povzpe k stani.~~)

Joana:

Pogin, moj narod! To je zadnji boj!
Se eno gnajo, in sovražnika pade.

Isab.:

Halj vidis?

Vojak:

Ze sta se prijeli vojski.

Prej vsemi drzja na arabokem konju
razdražen jezdec skozi tigravo.

Ivana:

Prof Furov! Naprej, jina, ne vstajam!
S teboj je zmaga!

Vojak:

Prigledim moji napada.

Isab.:

O, da desel ti srce pogreznilo
v srce lažnjivega se izdajalca!

Vojaka:

Lari Fastolp ga krepko odbija. Zaaj
odsedajo Prigledim vojniki
in rasi; in bori se x mojem moji.

Isab.:

Ne vidis li Daghina? Ne spoznas
li znamenj kraljevskih?

Vojak:

Pomešano je v prahi vse. Ničesar ne razločim.

Ivana:

Če moje bi imel oko, če jaz
bi stela gor, malenkost ne bi mi
nišla nobena. V letu stejem prico,
v vsavah svith sobola spoznam.

Vojak:

Prigledim straka je strahotna. Di
se mi, da tam bore se prve glave.

Isab.:

Di vidis prapor nasi?

Vojak:

Vidisari veje!

Ivana:

Da morem le skozi giv pogledati,
s pogledom bi ravnala celo bitko.

Vojaka:

Gorje! Nas vodja je od vseh strani
z daj obkoljen.

Isab. (zamarne z bojejem):

Muri, nesrečnica!

Vojak (maglo):

O! Rečen je! Pograbil Fastolp
odjad jih je in cete jim razbija.

Isab. (inmaktone s bojejem):

To pravi angelj tvoji.

Vojak:

Reje! Oj, zmaga!

Isab.:

A kdo beži?

Vojak:

Francosji in Burgrindci.

Z begrim je pokrita vsa planjava

Juana:

Moj Bog! Tocela me ne boi zapustit!

Vojak:

Tam vodijo ruce teško rampenega.

Hiti' mi na pomoč; kak knez je morja.

Isab.:

Nai ali mar Francosji?

Vojaka:

Odpeli so

mi gđaj celavo. Frnos je

Juana (skriša krievto raztrgati okove):

A jaz sem le v okovih, yeta žena!

Vojaka:

Glej! Kdo je tam v vrinjevem, krasnem plascen^{tu}
z okrasnom glatim?

Juana (živahno):

Yraj! Moj gospodar!

Vojak:

Plasi' se komj - spotika se - gđaj pada -
s težavo vzpodi trupla se izvija -

(Juana sledi z znamenji največje strasti tem

~~besebam.)~~

Vojak:

Od vseh strani hite Angliji tja -
in z se so tam - obdan je vsokrog -

Juana:

Oj, mima li neto veci angelher?

Isab. (se ji roga):

Resiteljica! Resi se sedaj!

Juana (pade na kolena in moli):

Moj Bog! V najhujši sili gđaj me čij!

Na krilik mojih vročih prošinj plava

v nebesa sveta k tebi moja, dnisa!

Ti naredi' lahko vrv mornarske

iz tenkih niti slabe pajčevine.

Terige iz zleza tvoja moč

izpremeni; če kociš, v pajčevino,

svoj mig - in moje sponi navdajo

in stolp se razdeli: ~~Tomagal si,~~

ko oslepljen in zuegan bil je Samson,

ter je prenašal britko rogane

sovražnikov. - Tamnil je bojanstvi,

pagrabil krepko stebre svoje ječe,

in z enim mahom je povrl poslopje.

Carlane!

Vojaka:

Oj, slava! Slava!

Isab:

Kaj je?

Vojaka:

Kralj je ujet.

Joana (skoci na noge):

Tečaj mi bodi milostiv, o Bog!

(Zabema pokana pograbi verige z vso močjo
ter jih raztrga. Isti hip raztrga arvečni vo,
jaki meč in pohiti ven. Vsi gledajo v grozi
in čudni za njo.)

Isab. (po dolgem prenoji):

Kaj to? Sem li sanjala? Kam je prišla?

Kako je strgala verige težke?

Kajela nebi svetni celem,
da niso vsega zrla te oči.

Vojaka (na straži):

Kaj? Mar ima peruti? Mar vohar
je nosi dol?

Isab:

Še jo vidim?

Vojaka:

Tam

Leti prav srečni letke - in letopisa
je kakor moj pogled - zdaj tu - zdaj tam -
ob vsem časom vidim jo povsod -

raztrgala čete - vse se ji hinka -

Francosi spet postavljajo se v vrste!

- Gorje! Kaj vidim? - Naša vojska meče
orožje proč - gostave porajajo -

Isab:

Da zmago, že gotovo, nam nikoli?

Vojaka:

Naravnost k kraljici tja arvi. - Sedaj

ga je dosegla. - Tudi ga ni boja -

Lord Fassolt pada. - Vojvoda je ujet.

Isab:

Ne maram čiti več. Le stopi dol.

Vojaka:

Bejite, kraljica! Nevarnost je.

Sorazmiski napadajo že stolp.

(Skopna dol.)

Isab. (pograbi meč):

Donite se, plaščjanci!

Da šure (pride z vojaki. Kraljicino možko odloži

orožje. (Zvoščina):

Kraljica!

Naajte se osodi. Vitezi
so izročili meče - konec je.
Sprejmite mojo slinčbo. Zapoveste,
kam naj vas spremim.

Isab.:

Vsak kraj mi je
enako vreden, kjer le mi Stanishina.
(Izročim meč ter mi sledi z vojniki).

Bojno polje.

Vozarji vojaki z razgnetimi zastavami. Pred
njimi kralj in vojvoda Birgimundski. V naročju
obeh knezov leži smrtno ranjena Juana brez
znamenja življenja. Pacasi stopajo v
osredje. Neža jih podpira.)

Neža Sorel (objame kralja):

Probatni ste in živi - speh ste moj -

Karol:

Probaten sem - a to je draga cena!
(Pokaže na Juano).

Sorel:

Juana! Bog! Mirra!

Birgimund:

Končala je.

Poglejte angelja slovo! Kakor
leži in mirno, kakor speče dete!
Kakor nebeški plava ji na licu;
noben vztrikljaj ne dviga pro, a vendar
se čuti se življenje v topli roki.

Karol:

Murla je - ne bo se več zbrinela,
oko ne bo več gledalo sveta.
Že plava gor kot blažen duh; ne vrli
več nasrk boli, ne kesanja več.

Sorel:

Oci odpira, živa je!

Birgimund:

Mar vrača
iz groba se in premaguje smrt?
Na noge se dviguje.

Juana (se je popolnoma vzdignila in se
ogleduje):

Uže sem mar? Kde je kralj?

Birgimund:

Med svojim narodom, pri trojih zvestih.

Harol:

V naročju kralja, med prijatelji.

Juana (ga dolgo srepro gleda):

Ne, carovnica msem, ne, gotovo!

Harol:

Ne, ti si sveta kakor angelji,
a nam je gosta noč pogled kalila.

Juana (gleda smeljeje okrog):

In sem li res med svojim narodom?

Zamčevana msem in prognana?

Prokleta ne? Ljubezen me objema?

Ti kralj je moj, ti prapori francozki! -

Zastave svoje le ne vidim - kje je?

Drog me ne smem tam gori vstopiti;

zastavo mi je moj gospod zanjpal,

pred prestol mi jo moram položiti,

pokazati: Zvesto sem jo nosila.

Harol (domeljeje):

Podajte ji zastavo sveto!

Juana:

Oj, vidite li mavrico v visavah?

Nebo odprva svoja zlata vrata,

med angelji stoji devica v blišču

in sina večnega drži v naročju,

ter iztegnje roke proti meni.

Kako mi je? Oblak krilaj me dviga,

oklop je težki zdaj lahak kot želje -

Tja gor - tja gor - smrtka se mi zemlja -

Bolest je kratka, večno je veselje.

(Zastava rade izjemil rok, nrtva se zgrind)
na njo. Vsi stoje molče okrog me. Na kraljev
nig spnete ne lagonar vse zastave na njo,
da je z njimi vsa potonila.)

Stonec.

104. stran celno prevesti!

